

Ponon Frök Jäuf
m. i.

Bibl. Hung. Janlovich.
S. ord. 10.

R. A. K. I.

1099

(teljes)

Blue

Cyan

Green

Yellow

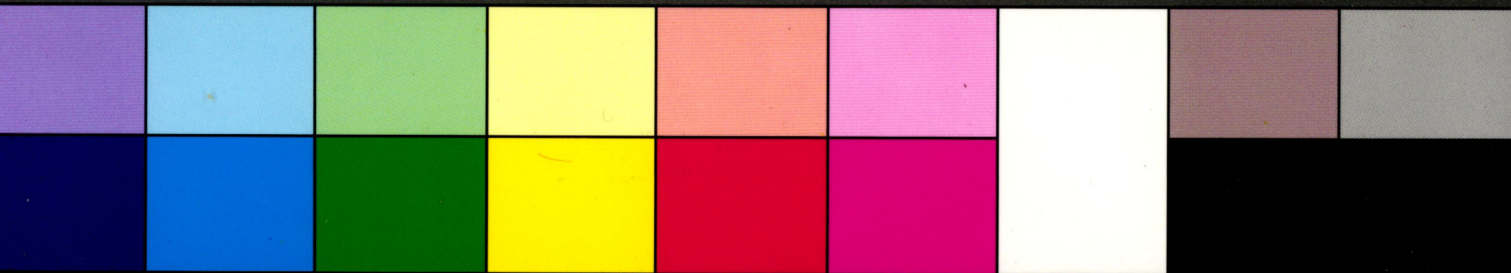
Red

Magenta

White

3/Color

Black

Könyv 1699

MAGYAR
RITHMU-
SOK
AVAGT
VERSEK,

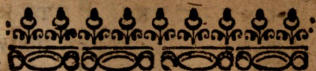
Mellyeket irt Nemzetes
BENYECZKI PETER
Szentelt Vitéz.

Első Részbe szép Isteni di-
cséreteket, és penkventia tar-
tára irodito énekeket foglal
magában.

Második közönséges Ma-
gyar példa beszédek szép
oktatással.

COLOSVARAT,

Nyomatatta Veresegyházi Szentyei
Mihály. 1670.

A KEGYES OLVASOHOZ

Hogy ezeket a'
Magyar verseket
ki-nyomtattattam
oka ez, hogy meg-akartam
mutatni, hogy ha Ember
szintén sokat nem tanult, és
Iskolákban nem járt-is ha so-
kat Deákul nem tud-is, *pri-
vato studio* csak a'munkát,
és olvasást ne restelje, sok
hasznos dolgokat csele-
kedhetik, a' mint szegény
A2 BE.

BENYECZKI PETER
Uram. Meg-vallom hogy
által olvasván néhol valami
correctior tettem benne, de
nem sokat. Kérem a' ke-
resztyén Olvasót vegye jo
neven, és élylen maga lel-
kének és másoknak-is lelki
javára véle. Nagy Szom-
batban 1664. esztendőben,

BARTOK ISTVAN,
Esztergami Vicarius.

ISTE-

I S T E N I
DICSIRE-
T E K.

Reggeli ének.

Minden nap vig kedvel
Ep s' jó egészséggel,
Hogy álmombol serkentesz,
(Légy áldott Istenem)
(Nem nézéd érdemem,)
S' ennyi jokkal élsz-sziesz,
Nem hivaikodásra,
De hálá-adásra
Oránként-is segítesz,
Továbbra-is segírs,
S' kegyelmeddel építs,
Hogy az én hivatalom,

A 3

Szent

Szent kezedből jűjjon,
 S' üdvességes légyen,
 Es csak néked szolgállyon,
 Minden gondolatom
 Gazdag, szegény voltom,
 Tégedet magasztaljon,
 Gerjezd-fel szívemet,
 Sirassam bűnömöt,
 Adgy vizet szemeimnek,
 Ne örvendgyek másón,
 Hanem szível azon
 Az mi tetszik kedvednek,
 Eitem jobbullyon,
 S' téged szívből áldgyon,
 Hadd éllyek felségednek,
 Adgy vigyázo szívet,
 Aitatos lelket,
 Ne legyek hivalkodó.
 Nevedért szenvedést
 El-tűrjek s-üldözt
 Ne legyek káromkodo,
 Légyek engedelmes,

Szeléd s' békeséges
 Ne legyek zugolodo,
 Tégy alázatosá,
 S' minden jora gyorsá,
 Minden fáradság nélkül,
 Remények te benned,
 S' rettegjek előted
 Kétségben esés kívül.
 Légyek hálá-adó,
 Es abban állandó,
 S' nem változo ok-nélkül.
 Legyek szorgalmatos,
 Ahoz olyan okos
 Csak téged keresselek,
 Előted igazult,
 Es olly jól meg-tanult
 Hogy téged szeresselek,
 Ne legyek tobzodó
 Másén ragadozó,
 Hanem téged féllyelek,
 Senki te kívülled,
 Avagy te ellened

Ne legyen bizodalmom,
 Kevélység ne birjon,
 Ösvényeden járjon
 Lépésem s' minden nyomom.

Adgy olyan értelmet,
 Ismérjen tégedet
 Es add meg boldogságom,
 Aldgy-meg egélséggel,
 Esannyi értékkel
 Melly lelkem ne veszesse.

De te szegényidnek,
 S' a' szűkölködőknek
 Elégedendő élése,

Az én hajlékombol,
 Es ajándékidbol
 Ne legyen éhezése ;

Fősvénység el-hadgyon,
 De szivem buzdullyon
 S' tegye akaratomat,
 Barátomnak kárán
 Sebén s' jagatásán
 Kövessém hagyásodat,

Sama-

Samaritánussal
 S' nem a' Lévitával
 Kőssém rá olajodat.

Ez egynéhány versel,
 Sovány könyörgéssel
 Szent nevedet tisztelném.

Illy gyarló férgecske,
 S' hideg vett legyeecske
 Felségedet keresném,
 De nincs erőm arra
 Juthassak illy jokra
 S' magamtul elérhetném.

*Más minden napi könyör-
 gése a' léleknek.*

Minden nap jó reggel
 Serényen s' jó kedvel
 Hogy te hozzád fel-kelleyek,
 Ur Isten vég izivet
 S' hálá-adó lelket
 Adgy, hogy kedvedre éllyek.

As

Min-

Mindenben félyvelek,
 S' igen szeresslek.
 Rút bűnt én el kerüllyek.
 Az én hivatalom,
 Kiben ma foglalom
 Magam, légyen szerencsés.
 Te nevedben kezdem
 Ki kezedből veszem,
 Enged hogy idvőlséges
 Legyen becsülletes
 Szívem tőkélletes
 Mert az igen szűkséges.
 Testem gyarló volta,
 Sok undok bűn folyta,
 Miatt, igen erőlen;
 Kiért ugyan most is
 Nem igazult, s' hamis
 Vagyok, s' mind engedetlen,
 Ne nézzed vétkemet,
 Hogy köyörgésemet
 Ne fogadgyad kedvetlen.
 Tartsd-meg jo kedvedet,

S' gond

S' gond vifeledet
 Mind végig oltalomra.
 S' az mit kegyelmedből
 Adtál öröm kívül
 Legyen az lelki jomra.
 Te tisztességednek,
 S' a' szűkölködőknek
 Elégséges hasznokra.
 Te felséged nélkül
 Kicsinységem el-dűl:
 Tántorog s' veszekedik.
 Tőkélletes szívet,
 Adgy szelédet s' hivat,
 Mert annélkül el-esik.
 Segíts szegényidet,
 Kéri izent nevedet,
 Mert avval erőssödik.
 Minden ékrelenség,
 S' rút telheretlenség
 El-távozzék éa tőllem.
 Ne birjon gyűlölség,
 Se gonosz főlvénység,

A 6

Ves-

Veszszén gonosz előlem.
 Legyek könyörtűlő,
 S' minden bűn öldöklő
 Mennyen jó hír előlem,
 Adgy jó egészséget,
 S' lelki csendességet
 Véghetetlen kegyelmet.
 Távozzék az ördög,
 Mint ocsmányságos dög,
 Minden veszély szerzéssel,
 Ne kifirrese lelkem,
 S' vesztegessze szívem
 Semmi szemtelenséggel.
 Maradgyon áldásod
 Rajtam, hogy szállásod
 Légyen tiszta, szolgádnál.
 Örizzen félelmed
 Birjen segedelmed,
 S' kövessen szent majasztal.
 Légyen kedves őszton
 Hozzád ki fel-kölcsön
 Minden nap vigyázásal.

Hogy

Hogy mind a' mit kívánsz,
 Vagy penig igen bánsz
 Abban magam úgy tartsam,
 Semmi-némű bűnnel
 S' gyűlölttrut szeplővel
 Lelkem ne undokítsam,
 Te nagy haragodat,
 S' bosszú állásodat
 Rajtam kiért ne lássam.
 Kiért ez testi jó
 S' lelki jókkal folyó
 Légyen nagy dicsirettel,
 S' avval kincset gyűjcsék,
 S' néked hasznót vigyek
 S' éllyek tiszta élettel.
 Legyek meg-igazult,
 Okos és meg-tanult
 Jó magam viseléssel.
 Hogy mikor ez testet
 Velem le-vetteted
 Te szent akaratodból.
 Minden bűneimből

A7

S' kir-

S' kinszenvedésedből,
Tisztultlyak undokságbul.
Vifely szent kezeden
Hogy ugy kegyelmedben
Legyek Felséged körül ;

*Magával való lelki
számvetés.*

Kösziklátul fájzott
Sárkány tején hizott
El fájult kemény szívem;
Micsoda szédített,
Es meg-részegített
Hogy nem szánod bus fejem.
Vagyoné értelmed
Vagy csak keménységed
Akartal vesztet lelkem.
Mi reménség táplál ?
Ezennel más talál
Mett vagy hamu és csak por,
Szörnyű számvetésre ,

S' ke-

S' kemény ítéletre
Ha tégedet hoz a' for.
Kit bántottál gyakran,
Mint nézheted báran,
S' bővá rejtezel akkor.
Hivalkodásidrol,
S' trágár szavaidrol
Kit mondatott veled bor,
Ekteleq élettről.
S' buja tekintetről
Kit cselekedtélt sokszor,
De mint adhat sz számot,
Kérnek tőled vámot
Inség akkor reád for !
Hamis gondolatid,
S' rut boráskozásid
Hidgyed fel-vadnak rová.
Sok káromkodásid
S' csalárd vádolásid
Készen állanak írva ,
Tobzodo életed
Es csél csap beszéded

Elő-

Elődben lészen rakva.

Még azt-is meg-mérik

S' tölled számban kéri

Mennyit léptél hiába;

Mint adtál tanácsot

Es miben hibázot

S' kiket ejtettél kárban,

Hány szem pillantásod

Csábított mást, szíjad?

Hidgyed nem marad abban,

Mind ennyi lok vétkem,

Furdal s' gonosz tégem

Vádol engem szüntelen.

Nem mondgya életre

Hanem ítélre,

Mélto ugy mond a' tűzre.

Jaj s' hová legyek már,

Kit veszedelem vár

Mert nem szolgáltam hiven?

Ah Szenteknek szentye!

Aron szép veszfije!

Kiad vizet szememnek?

Hogy

Hogy bűnöm sirassam,

S' vétkem meg-valhassam,

Ki ad erő nyelvemnek?

Ne bánd hogy ha szollok,

S' kegyelmet találok

Nállad bűnös lelkemnek.

Hogy keresztfán fűgtél,

Es szomjan epedtél

Akkor de mit kívántál,

Mit szeretet főzött?

Hogy illy kinra ejtett,

Akkor de mit gondoltál.

Bizony nem ezüstet

Arany és gyöngy levet

Akkoron ohajtottál,

Entem szomjuhozatal,

Entem ként vallottál,

Entem mindent szenvedtél.

Ercsem meg-holtál,

Ismét fel-támadtál,

Hogy életre vihetnél.

Oh áldott szeretet!

Vét

Vérrel festéd földet,
 Hogy engemet eltetnél.
 Nincsen a' fűvekben,
 S' kövek erejében
 Orvossága lelkemnek,
 Nincsen az vizekben,
 Forró hév földökben
 Tisztulása bűnömnek.
 Hanem Christus sebe
 Csak véres feredője,
 S' gyógyítója sebemnek.
 Iffiuságom vétkét,
 Szabad kényén eltét,
 Irmervén, keisergetem.
 Mert rút ferődéjében
 Mint virágos kertben
 Szántszándékkal hevertem.
 Ez kis könyörgéssel,
 S' alázatos szízel
 Isteneimet kérleltem.

Töredelemmel könyörgés-
 hez való készülés.

K Iáltok míg élek
 Bűnomból fel-kelek,
 S' im kegyelemért mégyek.
 Oh gazdag kegyelmű,
 S' nagy irgalmas kedvű
 Isten hozzád hietek!
 Vétkemet ílmérem,
 S' haragod, kérlelem
 Hogy még kedvedben legyek.
 Kelly-fel azért lelkem,
 S' rút kétségét szívem
 Tőlled immár megszíve ves;
 Vidámulásodért
 S' igazulásodért
 Bőv engesztelést keres,
 CHRISTUS érdemével
 Erőt ad, az kívül
 Minden bűnt rollad el-ves.
 Az magas egekkel

Bir ez széles földel,
 S' minden fejedelmekkel,
 Kinek nagy erejét,
 Rettegem veszszejét
 Méltó meg-rémüléssel,
 Mert fel-hatott vétkem;
 Szapora esetem,
 Arralmas ingerléssel,
 Kiért nyilván értem,
 Az mi méltán nekem
 Lehet azért jutalmom.
 De lágyítsd-meg szívem
 Uram kedved vegyem,
 Sok bűnömöt sirassam.
 Mostan fájdalommal,
 Es végre sok kénnal
 Azokat ne jajgassam
 Könyörűly én rajtam
 Kárhozatot hoztam
 Temerdek utálással.
 Fordítsd rám orczádat
 Szánd gyarbo Szolgádat,

Erő-

Erőfűd Szent Lelkessel.
 Testem tunyaságát,
 Vakmerő rutnágát
 Ne büntesd méltó kárral:
 Régi kísértetnek
 S' ereje életnek
 Ne hozzon mártób veszélyt.
 Ne számláld vétkemet,
 Ezer életimet,
 Kiben te ellened élt.
 Sok csélesapásokkal,
 S' trágár tréfálással
 Buján gyakran kit beszélt.
 Irgalmafságodbul
 Sok undokságimbul
 Mologasson szent véred,
 Könnyű meg-jobbítnod
 Hozzád fordítanod
 Mert azt mástul nem kéred,
 Isteni erődet
 S' drága kegyelmedet
 Te magadtul el-éred.

Ne

Ne hadgy hát magamnak,
 Testi pártolásnak
 Akár mi idejében.
 Te oltalmod nélkül,
 Mert hamar el-merül
 Ismét gonosz bűnökben.
 Támogasd férgedet,
 S' rémült szegényedet
 Ne essék kissebségben.
 Büntetésed terhét,
 S' annak keménységét
 Nehéz ugyan fel-vennem.
 De mint kicsinségem,
 Szenvedheti testem
 Magamat nem kéméllem.
 Legyen vereségem
 Kegyelemmel nékem
 S' ne hadgy meg-szegényűlnöm.
 Vigasztaly mindenben
 Ez gyarló életben
 Maradgyak-meg hívtségben.
 Erőm felett ne hadgy,

Ki

Ki hatalmas Ur vagy,
 S' borulnom késértetben.
 Irgalmass vezérem
 Légy, hogy ellenségem
 Ne ejcsen lestőrében.

Pœnitentiára indult szív-
nek könyörgése.

H Atalmas Istenség,
 S' méltóságos Felség
 Ki lakol az égekben
 Rád néz könyves szímem
 Szorongat inségem
 S' jutottam rettegésben,
 Mert szívem el-fajult
 S' rút vétkekben borult
 Ne hadgy esnem kétségben.
 Nem tudom mit tégyek
 S' hová bujjak mennyek
 El-ér mindenűt, karod.
 Ektelen életért
 Sok bosszszu ázérért

Fel

Fel-talál te haragod.

Ha ázfazu koroján
S' el-hervadt virágján
Nem könyörül jo voltod.

Igaz hogy vétettem,
Sok bűnt fűztem s' nyeltem
Jártam ellened Uram.

Mert gyarlóságomtul,
Sátán hálójátul
En magamat nem ottam.

De Istenségedet,
s' Hármass személyedet
Ugyan szivből imádtam.

Az Acháb bálványát,
s' Jeroboam borját
Segítségül nem hittam,
Fa, kő, ércz, Istennek.

Az Dágon ördögnek
Soha én nem áldoztam.

Erőtlenségemből
Nem vakmerőségből
Bűn almában haraptam.

Tíz-

Tízta ítéleted,
S' igaz büntetésed
Vehet Uram pokorra.

Atyáim ruisága,
S' magam gonofsága
Méltán ejt kárhozatra.

De aval el nem vész
Irgalmad, hogy ha néz
Szél kergette polyvadra.

Adámot, és Evát,
Hogy ették az almát
El nem vesztéd azonnal;

Kiint vér ontásért,
S' első gyilkosságért
Meg-feddéd csak haraggal,

Saulust is unyában,
S' forro haragjában
Büntetésed csak vaktsággal.

Könyörűly rajtam-is,
Mullyon haragod-is,
Had dicsérjen életem.

Ne nyujcsd-ki karodat

B

S' teg

S' ted-le ostorodat,
 Ne büntessed érdemem:
 Az mig éltém csekély,
 Ne talállyon veszély
 Ne kárbozzék el lelkem.
 Lám keresztfán csüggő,
 S' veled edgyűtt fűggő
 Tolvaj esék kedvedben,
 Egy fohász kodásért,
 S' vőgső könyörgésért
 Fogadád kegyelmedben.
 Ki tölled is nem félt,
 S' világ is meg-íélt,
 Hozád ísméretedben.
 Uram születeded,
 S' munkás epéséged
 Devallyons' kinek használ?
 Véres veritéked,
 S' ennyi szenvedésed,
 Reménységgel kitéplál?
 Poklokra szállatod,
 És felámadatod.

Bü.

Bűnőft keres, éstálál.
 Oh áldott J E S U S O M!
 Edes áldozatom!
 Ne hadgy bűnőmben vesznem.
 Híter, szereteter,
 S' erős reménséget
 Teremes ujjonnap beennem.
 Sok kényszerdedél,
 S' Atyádnál érdemed
 Használlyon kérlek nékem.

*Más azon töredelmesség-
 gel való könyörgés*

V Edd eszedben szívem,
 Ísmérd kicsinységem
 S' meg gondollyad mi voltod.
 Éltém gyenge úveg,
 S' viz buborék süveg
 Mulik óránként napod.
 Elmém bujdos, lézzeng,
 Éltém hervad s' főtreg.

B.

Hogy

Hogy közel szám adásod,
 Kőnyvem mint viz árad,
 S' mindentagom lankad,
 Kétséggel foly reményem.
 Hogy életem festéség,
 Idővségem kétség
 S' csügg czérna szálon lelke.
 Mint merjem kezdeai,
 S' kegyelmédet kérni,
 Bátran tölled Istenem.
 Mert ha meg gondolom,
 Vagyok agyag halom,
 S' föld szennyeiből való por.
 Őt érzékenségem:
 Vesztezte épségem,
 Rontott őrdőgi tábor.
 Még-is sok haragra,
 Ki vagy egek Ura
 Indíttatnak sokszor.
 Holott az Angyalok,
 s' Menyeyi szent Karok
 Tiszteletnek rettegéssel.

Koronázot szűzek,
 S' boldogult seregek
 Néznek nagy rémüléssel:
 Tenger háborodik,
 Föld, s' ég ingadozik
 Előtted szörnyűséggel.
 Télben posvány frunyo,
 S' dongo légy sem bolyog
 El-bujnak reves fában,
 Csak a' természetűl,
 S' mulado időűl
 Félszék ártatlanságban.
 Hát én mint rejtezem,
 S' hogy bűnöm fedezzem,
 Ki vagyok nagy átokban?
 Mert én mind ezeknél
 Csermánya' legyeknél
 Vagyok, gyarlóságombul:
 Épségből vétkezett
 Sok bűnnel fertőzött
 Vagyok indulatimbul,
 Ki nem merlek nézni

Hová tud gyak bujni
Ha űldősz baragodbul?

Régen Chróre, s' Dátán,
Ha kárhozott méltán,
Feddődvén csak Mofesre,
Jaj nekem, kit szűksék
Szorongat sok inség,
Mint állyak itültre?

Mert én teremtettem,
Bíotván Istenemet,
Mélto vagyok a' tűzre!
Csak e' réménségem,
Meg-esküdtél nekem,
Hogy nem űrűlsz vesztémen,
Csak hogy szereffelek,
Es téged félyyelek
Résztes léfszek véredben.
Ha te nem biztatnál,
S' illy szokkal nem szolnál.
Bizony esném kétségben.
Ne veszfzek bűnőmben
Im Uram elődben

Ter:

Terjeltsem vérkeimet.
It süjtold és égésd,
S' álnokságom űldőzd
S' ostorozzad testemet.
Csak hogy holtom után
Nézheffelek méltán,
S' fogad hozzád lelkeimet.

*Még-is más azon töredel-
mességgel való könyörgés.*

JAj fűlem csendűlő,
Miat réz tárgy pendűlő
S' reitendő hirem jutott!
Szivemet rut féreg,
Rágja mint a' méreg
Mely épségemben rontott.
A' sok bűn vádolás,
Ez az lelki romlás
Minden jokrul meg fosztott.
Ördögl kísztetés,
S' gonolók keresés

B4

Miat

Miat, szintén bodultam.

Reménségem fogvott,
S' kétségem rám omlott
S' árvaságra szorultam!

Mint víz jéges zaja,
Hogy partot szaggatya
En is ollyá jutottam.

Mint bagoly odúban
Rejtezem kunnyóban,
Betegek álomtul is,

Ha valami zördül,
Minden tegom pefdül
Félek árnyékomtul is.

Miat ha föld el nyelae,
S' tenger habja verne,
Tébolyodom széltül is.

Gondolatom kever,
Mint edgy habze tenger,
Csak nyavalog életem.

Elmém komorodott,
S' lelkem szomorodott,
Mert jól érzi el-estem;

Rot:

Rothatt fekélyekkel,
S' fene ötte sebbel
Rakva szívem, és testem.

Lám Uram a' puszán,
Réz kigyó kereszt-fán
Sok beteget gyógyított.

A' Mojszes vesztéje,
Szentek térd kötője
Mennyei embert meg-tartott;

Soknak csak árnyékja,
Szenteidnek töngya
Sokat életre hozott.

Hát ki azt fundáltad,
S' világot alkottad
Mit nem cselekedhetel!

Holtakat éllesztetherz,
S' elevenet el-vesthetz
Mélly poklokra-is verhetz.

Vízfontag életre.
S' mennyei örömré
Hozzad térőket vihetz.

Te vagy az igaz út

Bj

Csak

Csak te általad jut
Njeden az boldogságra.

Intézd lépesimet,
Tudgyam ösvényidet,
Ne mennek az halálra;

Nállad nélkül semmi,
Minden indul veszni,
Esetik kárhozatra;

De mit cselekedgyem,
S' kedved miként nyerjem,
S' kedvedben mi ejthetne?

Szívemet lámpásul,
S' véremet olajul

Egetném, ha lehetne;
Adaám szerelmedért,
S' áldoznám vétkemért

Csak kedved segéte!

Barmok áldozata,
Azok füst illata

Tudom nem kell tenéked,

Mert ha az kellene,
Böcsülne s' tisztelné

Szívem azzal-is téged.

Te ajándékidbol,
S' marhám javaibol,
Tűzre raknám előtled.

Ez füstölgő csöppüt,
Mint gazdag méh köppüt
Bé-mutatoám jó kedvel.

Tudom néz szándékra
Nem az ajándékra,
Látod ki van mi szivel:

Mert hozzád térőket,
S' kegyelem kérőket,
Nem kergeted-el tőlled.

Ne nézd gyarlóságom;
Im látod szándékom,
Téged keresni indult.

Ne veszed; ne büntesd,
Erdemem ne kergetd
Lám előtled le-borult.

Széltől hanyattatott,
S' bűnnel rutitatott,
Fejem látod rád szorult.

Istenhez való esedezés felé
kegyelem kérés.

O H te boldogságnak,
 S' minden jók árjának
 Kut feje, nagy Istenség!
 Látod el-rutultam,
 Büntül el-badgyadtam,
 Szorongat nehéz inség.
 Légy kegyelmes nékem,
 Noha nem érdemlem,
 Ne rongállyon rút kétség!
 Bizzék reménységem,
 Ne rettegjen szívem
 Vakmerő dolgáért,
 Te kivülled félre,
 Hogy idegen földre
 Ment. testi szabadságért.
 Szépsége hol veszett,
 S' romlása érkezett
 Sok veszedelmekre ért.
 Oh te bűv kegyelmű,

s' Ke-

s' Kegyes segedelmű
 Ur te hozzád kiáltok!
 Ne hagy, kit sok rutság
 Rutított s' hamiság
 S' környékezett sok átok.
 Szidalom, gyűlölség.
 Kárhozat, s' kissebség,
 Kedvet hát mint várhatok?
 Nehéz tusakodnom,
 S' könnyeb tántorodnom
 Mert a' test rest s' nyavalyás.
 Az ösztön ingerlő,
 Párt-ütő, s' esz vesztő,
 Erőtlén az vigyázás.
 Ki miatt szemérem
 Lélek körül terem,
 Es szomorú rutulás.
 Kinek dögös mérge,
 Folytób esetekre,
 Gyakran bizelkedéssel
 Mellé gonosz okot,
 Hord rút gondolatot.

B7

At

A' testnek kényességgel.

Kinek ha meg-hajol,
Szokás lesz; s' nem gondol
Ugy kedve e' szégyennel.

Illyen az nyavalya,
Felséged jól láttya

Ki gyarloságunk bírja,

Nincs kivűled erő,
Minden csak veszendő
Világot az ki lakja;

Tetűled egyedül
Mennyei élet gyűl,
Ha te gondod táplállya.

Nyíld ki hát kedvedet,
S' bocsásd Szent Lelkedet,
Te el-vetett férgekre,

Tegyen már velem jót,
Tarsa e' szív-hajór;
Ne jusson vég vesztélyre.

Te ellened való
Szidalmas, és gyarló
Szokos-sötétségére.

Szi-

Szívet töredelmest,
Életet szemérmest

Adgy irgalmasságodból.

Lelkem meg-vidullyon,
S' bűnre ne bodullyon,
Akar mi nyalánk okbul;

Mindenekben félyen,
S' szerezten, s' tisztellyen
Tőled vet gazdag jokbul.

Segítséged kézen
Légyen, ki őrizzen
Minden késértetiben.

Erőt az tunya test
Ki gonoszra gerjeszt
Ne vegyen semmiképpen.

Hogy valami vakság,
S' ördögi csalárdság
Ne vigyen több vesztélyben.

Szentely te magadnak,
S' irgalmasságodnak
Előbbi hívségére;

Hozzám kegyelmes légy.

Bosz-

Boszszut rullam el-végý
 Ne nézz éltém vétkére,
 Nagy gyarloságomból
 Esett vagy szándékból
 Undok ingerlésimre.

Az te Szent Lelkedet
 Ha nállam marasztod,
 Nem leszek sértségben.

Minden veszedelem
 Ellen, meg-tart engem
 Kegyesítisza életben,
 Hogy méltatlan voltom
 Vigan lássam holtom
 Után, a' dicsőségben.

*Az el-hagyott állapotban ma-
 ga vigasztalása.*

Mit háborgatx lelkem,
 S' mit támadsz ellenem,
 Rontod szívem kétséggel?
 Nem rövidült keze,
 Teremtőd ereje,

Jún

Jún majdan segetséggel-
 Bé-tölti szükségéd,
 S' ronnya ellenséged
 Meg-isméred ezennel.

Túrd csak csendeséggel,
 S' fogadgyad örömmel
 Bus lelkem bánatidót.

Mert nem történetből,
 Hanem érdemedből
 Erzed most fájdalomdat.

Mint arany az tűzben
 Tisztuly büntetésben,
 Hogy vehesd jutalmadat.

Zugolodo ne légy,
 Keményb ostrom ne végy
 Mert Uraddal van dolgod.

Ki nézi sziveket,
 Visgállya veséket
 S' ugy adatik csak földod.

Az mint találtatik,
 Fontban ugy méretek
 Te alázatoságod:

38

Sőt áldgyad oránként,
Hogy gyarloságodként
Proba alá-is vetett.

Hogy tűzes menykővel,
S' pokolbéli tűzzel
Haragjában nem vesztett.

Mert kicsiny hévséggel,
S' kisseb szeretettel
Regtegeted teremtetet.

Mennyit hívot sokszor,
Látván vagy hamu, s' por.
Mutatván kegyelségét.

Akaratos élted
S' kényén járolépted
Nem ismervén kegyelmét.

Pokolbéli bályog
S' ördögi rút tályog
Rontván szíved félelmét.

Noha rút irigység,
Es urált kényelség
Rajta el-hatalmazott,
Jora valo restség.

S' go-

S' gonolizra felleltség
Akaratyára hajtott,
Tétovázo kétség,
Szemtelen gyűlölség
Ertelmedben vakított,

Né esél kétségben,
Légy jo reménségben
Fel-kél kedvedre napod,

Noha csapkod ostor,
Mint a' tövis bokor,
Mutatván gyarloságod,
Csak ismérd-meg Urad,
Es alázd-meg magad
Jora fordul banatod.

Várom és ohajtom
S' epedve kiáltom
Azért Uram Sz: Lelked,
Mint a' sovány földet,
Engem aszszu fűvet
Hogy éleszízen barmatod,
Csak lelkemre tekénts,
S' bűneimből tisztíts

Bár-

Bár ne edgy Uraságot.

Szánnyad ocsmány férged,

Az ki szívbültiéged

Mostan kérlelél akar

Látod nagy óhajva,

Es szíve szakadva

Ajtodon zörget, s' vakar,

Rá bízott glóriából,

S' nékladott jóból

Talám még hasznót akar?

*Rényörgés hogy Isten szegénysé-
siben ne hadgyon.*

BUfult életemnek,
Szomorú szívemnek

Boldog gyönyörűsége,

Felséges Ur Isten.

Ki vagy mindenkiben,

Lelkemnek édesége.

Külded s' el-hagyatott

Te reád maradt

Fejem minden szükség.

Előre-

Előtted im azért

Az te kegyelmedért

Ohajt lelkem s' kesereg

Gondviselő kedved

Kéri fel-emelnyed,

Noha nem hasznos féreg

Lásd hogy igen szegény

Mint el-urált edény

Vezér nélkül szédeleg.

Régulta szemléli,

S' örömmel beszéli

Sok irgalmaságodat:

Szegényekhez való

S' bővséggel tápláló

Ezer áldomásodat,

Hogy majd fel-emeled,

S' a' porból fel-vészed,

Kis kelleetlen szolgád.

Nem érdemlem ugy van,

Ki életemben gyakran

Gonosz cselekedettel

Kedved meg-bántottam

s' ma.

S' magam rusítottam,
 Szentelen ingerléssel,
 Irgalmadat venném,
 S' dolgom emliteném,
 De megyek illy szűkséggel,
 Ercsed kegyelmedből,
 Mit kívánnyak szívűl
 Uram Szent Felségedűl,
 Szály le kérésemre,
 Ne nézz érdememre
 Mi nem függesz embertűl,
 Segély szűkségemben,
 Hogy előmentemben
 Dicsirjelek mindenűl
 Mutasd el-rekesztet
 S' méltán töllem rejtett
 Kedvét táplálásodnak,
 Sokáig ne hadgyad,
 S' táplálásra nyílsad
 Gondgyát, áldomásodnak.
 Ad-meg kenyeremet,
 S' ruhátlan testemet.

Ne:

Ne hadgyad pirulásnak.
 Nyílsd-meg az én számat,
 S' vidámitd orczámat,
 Mondhassak bálá-adást,
 Irgalma-ságodbol
 Tégy én velem már jól;
 Ne szenvedgyek uálást,
 Látsák kik gyűlölnék,
 S' meg-szegyenűllyenek
 Hogy adtál vigasztalást.
 Szemeim rád néznek,
 Segétséget kérnek
 Mert nyaválában vannak,
 El-fogyott kenyerem,
 Nincsen jóvedelmem
 Szűkségim szorongatnak.
 Busult gondolatim,
 S' mardofo bánatom
 Ide, s' tovább ragadnak,
 Csendesítsd elmémet,
 S' töltsd-bé kérésemet
 Te sok áldomásodbol.

Szán-

Szándékom igazadsd,
Dóltében támogasd
Gazdag birodalmodból;
Parancsoly hogy élyek,
S' táplálást már vegyek
Te szent akaratodból.

Az te kegyelmedet,
S' gondvileléseidet
Tartsd csak idveiségemre,
Kértemre mert ha nész,
Lelkem ugy el nem vész,
Vissz irgalmas életedre;

Kiben légy vezérem
Szent Felséged kérem,
Ne mennek sőtéttségre.

Elmém gondolkodva,
Kér. s' nagy ohajva
Istentől vigasztalást.

Hogy kicsinyiségemnek,
S' el-fogyott igyemnek
Rendelne kis táplálást.

Szükségemhez közel,

Írá

Íráim hideg őszirel
Várva reám áldomást.

*Ísmét maga vigasztalásáért va-
lo könyörgés.*

V Isfeld békeséggel,
S' kegyes csendességgel
Bús lelkeim bánatidat,
Vegyed ajándécul,
Hogy nagy akadécul
Látod most barátidat.

Tarcsád jutalmaznak,
S' nem boszszus igádnak,
Ez szomorúságidat.

Ellenkező ne légy,
Hogy nagyobb kedvet végy
Illy tufakodásodban,

Félelmet el-kerűly,
Kétségben se merűly
Mélto busulásodban.

Ely tántorgás nélkül,

C

Meg

Mert nem véletlenül
Veret Isten táborban.

Örvendezz hogy ismér,
Hogy büntet, és meg mér,
Te gyengeséged szerént:
Véle viszítát ne vony.

Mert keményb' ostort fon
Ingerléfed naponként.

Alázd-meg magadat,
Hogy vigasztagodat
Látszad vigan mint nap fényt,

Reményed kegyelmét,
Ki most fenyértékét
Bocsátá büs fejedre:

Ha próbába most tett,
Prédára nem vetett,
S' nem bizott ellenségre.

Nem hogy szégyenítsen,
De inkább segítlen,
S' fel-indítson az égre.

Ósvént mutat ezzel
Ez kicsiny óstetőnkel

Noha

Moha tesszik keserves.

Nem fordult ugy szeme,
Rolad, hogy ne nézne
Ísmét ki nagy kegyelmes.

Sujtolása nem árt,
Tűled el-fordít kárt
Hogy légy hív s' engedelmes.

Szive rajad esik,
Noha kicsint kékik
Tűled illy kísértetben,

Nem hagy, fel-emel még,
Tudgya mikor szűkség,
S' meg-teként szűkségedben.

Fel-támad az csillag,
Ki most alig villag
Előtted sötét ködben.

Mit kesergesz azért,
Hasznos nyavaládért
Oh meg félelmet szívem?

Miért kételkedel,
S' oly igen törődöl,
Ha utálnak-is engem.

Cz

A' sok

A' fok uadok bünért,
 Szállott, ki bocsfuzt kért
 Méltó hát el-szenvednem.
 Ajándék ez, s' nem kin
 Illy hasznos gyötrelmin,
 Kinek jutalom készűl,
 Boldog inséges út,
 Kin dicsőségre jur,
 S' a' gonosz-is meg-feszűl,
 Az igaz kin vidul,
 S' bátrabbáa meg-indul,
 Nyeri az eget rézűl.
 Támazd hát Uradra
 Dolgod, fő gondodra,
 Meg száonya nyavalyádote
 Nem burit-el az hab,
 Klirigységgel csap,
 S' környűl vette hajodat,
 Fel-kél majd te Urad,
 Az te nagy jutalmad
 S' el-rontya szidalmidar.
 Hadgyon azért ha így

Vifel

Vifel, csak benne hidgy
 S' tulle Szent Lelket kérj;
 Birja úgy szivedet,
 Hogy illy inség-det
 Meg-győzvén kegyelmet érj.
 Menyből jön sok haszon,
 Ha te-is lész azon
 Hogy méltán oda fel-érj.
 Irgalmas Ur isten,
 Ne ítélj éltemben
 Erdemlett büntetéssel!
 Bűnöm sokaságát,
 Ne nézd gyűlt rúságát
 Haragos tekintettel:
 Töröld-el szeplődjét,
 Sok vétkem veszszőjét
 Törd-el hozzám réteddel.
 Az én inségemnek,
 Mint az Danielnek
 Uttyár talállya kedved,
 Mert el-bádgyant lelkem.
 Küldgy eledelt nékem;

C₃

Hi-

Hiszem vagyok te férged.

Sies Saul az mig

Környül vegyen, addig

Kedved velem jól tehet;

Szükségemre könnyen

Hogy morisálék légyen,

Károd nélkül meg-lehet.

El-múlt barmad napom,

Hogy éhezve várom

Gazdag elededet:

Telepítéd-le szolgád,

Szomorua ki imád,

Szegd neki kenyeredet.

Légyen mi érteke,

De semmi rejteke

Te kívüled ne légyen?

Az te áldomásod,

Vissellye Angyalod

Mindenekkel jól tegyen,

Hogy irgalmas úton,

Felségedhez jusson

S' örök életet vegyen.

Ez

Ez egynehány versel,
Istent könyörgéssel
Hogy kérdém kegyelemre,
Egy kis fülemile

Nagy vigan énekle
Néznek jó reménységre.

Nincs senki felejtett,
Az kiket teremtet;
Van gondgya minden testre.

*Bűneit ismervén Istennek
kegyelméért könyörög.*

Rettegret sok vétkem,
Kit ellened tettem
Egek fölséges Ura!

Nincs épség testemben,
S' bodultam elmémben;
Jutottam szorgos bűra,

Ha nem segít Károd,
S' nagy irgalmaságod,
Félő esem poklokra.

C4

Má

Mária Magdolnát
 Csak nem bűnnek annyát
 Meg-halattam vétekekkel,
 Az kegyetlen Saulust,
 S' álnok Phariseust
 Mert el-értem bűnőkkel,
 Az Dágon papja í,
 Cafafás szolgait
 Káromló beszédekkel,
 Illy undok vétekekkel,
 Az eget szememmel,
 Miként merjem már nézni,
 Mert hold és nap fénye,
 Csillagok szép színe,
 Engem fognak vádolni,
 Hajlékom falai,
 S' föld testem ruhái
 Kezdenek kárbozthatni,
 Az négy Elementom,
 Kiből épült tagom
 Ellenem kiált nagyon.
 Mert érzékenységem,

Zabla

Zabla nélküli nyelvem,
 Járt gyakrabban szabadon.
 Kiért félek igen,
 Meg-esem a' jégén,
 S' el ne vesztsek a' vámon.
 Kérlek azért segérs,
 S' bűneimből téríts,
 Egek felséges Ura,
 Lelkem loványságát,
 Elleszd szomjuságát,
 Vezesd élelésző kútra,
 Hogy semmi késértet,
 Melly ellenem járhet
 Ne jutasson több bűra.
 Irgalmad ne mullyon
 Vesztély ne talállyon
 Engem rusnya nyűvedet.
 Ki fogja meg-karod,
 Ha az akaratod
 Hogy fel-vedd szegénedet,
 El-veszett juhodra,
 Szarándok szolgádra

Cs

Mo-

Mostan nyujts-ki kezedet.

Ne veszed félgedet,
S' romlott cserepedet,
Melly esedez te néked,
Ha nem vétett volna;

Most miért ohajtna
Kesergéssel eiőtted,

Te-is mit engednél,
Ha bűnben nem lelnél,
S' nem vétenék ellened,

Ha kegyelmedben vész
Örökké áldott lész

Térnek hozzád Pogányok.

Látván hatalmad nagy
Ahoz irgalmas vagy,
Dicsér mindenek Izálok;

Eltem s' holtom véget,
S' bűnös lelkem röggjét
Vezessék szent Angyalok,

Bűnömről vallást
Tévén, s' vigasztalást
Várván csak Istenemről,

Kér-

Kérven meg halgasson
Sebemből gyógyíson
mert sebbeitem bűnömötől,
Az Dudvág berkében,
Egy rétem szélben
Sírva bűnűmön szivből.

*Ísmét Pœnitentiára indult
szivnek buzgó könyörgésé-
vel könyörög.*

M Elységes szerettség,
Környül vőtt nagy inség
Uram sok retegéssel,

Majd el-fojtyák szivem,
Elődbe ne vigyem,

Fajdalmain kesergéssel;

Erőt vesznek rajtam,
Ellened hogy jártam
Hanem nész kegyes kedvel,
Alhatatlanságom.

C6

s' vaké.

S' vakmerő rutságom,
Nem érdemlik kegyelmed,
Nem-is méltó vagyok,
Mert bűneim nagyok,
El-halgtatván figyelmed.

Hogy irgalmaságra
Térj vizsgálásra
Mutatván segedelmed,
Te előtted még-is
Ha bűnöm ijeszt-is

El-függesztem fejemet;
Tőredelmességgel
Szolván, szelédséggel
Ki-nyltom sebeimet,
Hogy kis buzgoságom,
S' alázatosságom

Keressen mi érdemet,
Tunya gyarloságnak,
Sok gonoszságoknak
Arja lelkemet follyá.

Testem fajtalanul
Terméshetemben fül,

S' tor-

S' torkon fogva hirczollya;
Erzékenségemet,
Kivel bus szivemet
Több bűn igen unfzollya
Hamiságom oka,
Ki-tántorodásra
Mind untalan ragadott.
Negédes akarát,
Kire a' bűn árrat,
Tudom illy veszélyt adott;
Sok gonosz gondolat
Font dögös fonolat,
Kin lelkem el-bádgvadott.
Ide, s' tova sokszor,
Noha látott ostor
Testemmel el-hallottam.
Kiszterő ingerlés,
S' gonosz ok keresés
Miatt, hamar bodultam,
Szemérem rutságot,
Tárlul gyakran hozott,
Kiben meg-gyarapottam,

C7

Az

Az kiből most immár.
 Mint rest s' erőtlen sár
 Kész volnék fel-ébrednem,
 Meg-igazulásért,
 S' kívánt kegyelemért,
 Uram kedvedet kérném,
 De fonnyat gaz lévén,
 És bűnös föld színén,
 Nincs erőm arra nékem.
 Segítő karodat,
 S' irgalmasságodat
 Nyujtsd azért kegyelmeddel.
 Téríts-meg engemet,
 S' balgatag szívemet
 Oktassd Szent Lelkeddél,
 Hogy fénlő világom
 Légyen s' fényes napom,
 S' bírjon te féltelmeddel,
 Vad-fel lelkem gondgyát,
 Mofd-el sok mocsokját
 Meg-undokult szívemről,
 Hogy a' bűnnek habja

Lel-

Lelkemet ne csapja,
 Szüntelen éktelenül.
 Végy-el minden szeplőt,
 Lelkemről; s' bűn gyepőt
 Fordíts-el életemről,
 En elmémet bírd,
 Szent dolgokra hírd,
 Minden mozdulatomat,
 Tenéked szolgállyon,
 Lelkem magasztallyon;
 S' minden mulatságimat,
 Benned helyheztessem,
 S' tőled el ne essem
 Vissza akaratomat.
 Rettenyen meg szívem,
 Féllyen kicsinységem;
 Ellened fel ne kellyen:
 Éktelen életer
 Ki eddig vezetett
 Bátran távol kerüllyöm,
 Vakmerő ingerlés,
 Kiből szégyen kelés

Kelve,

Keine, rajtam ne legyen:

Ellenségim száját,
Tartd zablán száodékát,
Fordítsd-el gyalázattját.

Te üldözz, és kergetsz,
S' ittűzdeddel égess,
Mint kezeid munkáját;

Hogy az büntetésben
Irgalmasság legyen,
S' vegye-el annak szűlyát.

Szívem, s' minden kedvem,
Bróm, s' tehetségem
Kért Uram tisztellyen,

Gondviselefedért,
s' Hozzád vévéfedért
Hálá-adásra térjen.

Mindenkor szerezzen,
Szükségemben lillyen
Segedelmet: ugy legyen.

*Más azon Pœnitentiára
indult léleknektöredelmes
könyörgése.*

Mennyei nagy Felség.
Kit retteg föld, s' mind égh
Hatalmas rémülessel,

Féll haragodat
Lelkem, mert sok jodot
Vette fertelmes kézzel,
Jo teteményidért
Sem bocsúlt, sem dicsért

Hálá-ado hűséggel
Alázatosságom
S' kicsiny buzgoságom,
Hateztet valamiben;

Nem vólt álhatatos
Mert még utálatos
Dolgot fogott kezében,
Neglades, ingerlés,

Bűnre lett vezérlés
Test hitetetésében,

A' ki-tántorodást,
 S' lelki háborodást
 Hozott sok veszélyekkel,
 Idegen nyavalyát,
 S' büntetésnök fullját
 Rettegő kisebbséggel,
 Szomorú utálást,
 Mészze tüled hajlást
 Nehéz számkivetéssel,
 Kinek inségéből
 Im holt mélységéből
 Ur Isten már kiáltok,
 Noha nem érdemlem,
 Hogy jűjőn kegyelem
 Irgalmaíságot varok,
 Könyörű én rajtam,
 Mert im el-bodultam,
 Majd kárhozatra jutok:
 Haragod reutegem,
 S' verkeimet kefergem,
 Esetimen jajgútván.
 Rutsági a' kinek

Bűn-

Büntetéssel ölnök
 Busult lelkem ajtaján,
 Szabaditd mérgétől,
 Dühösködésétől,
 Eltem végső oráján.
 Irgalmaz énnéken,
 Legyen reménségem
 Te nagy kegyelmed felől,
 Régi bűfizontásim,
 S' talált álnokságim
 Ne vonnyanak kedvedtől,
 Rontd el a' rossz szokást,
 Akadályt, s' tántorgást:
 Kűldgy Sz Lelket mennyégből,
 Látod az természet
 Gyarló s' meg-veszet,
 Rakva sok kívánsággal,
 Nyalánságon ragad,
 S' bűfizuságra dagad
 Kevély sok változással,
 Az tiltott dolgokon,
 Akar mi kis okon,

Mulat.

Mulasok akarattal,
 Te azért egyedül
 Kitől minden éppül
 Fordíthat szent életre,
 Minden letétséget
 Rothatsz s' ellenséget
 Kit vit rít esetre,
 Te ellened való
 Meg nem számlálható
 Gonosz cselekedetre,
 A' kik boszu állást,
 Véghetetlen kín vallást
 Te tölled érdemlenek.
 Igaz itéleted
 Szerint, el-vesztetted
 Lelkem, ellened meggyek,
 Hatalmaságodért,
 S' ilyen inségemért,
 Ki előtt panaszt tegyek:
 De ily kis erőlen
 Gyenge féreg ellen,
 Mi halzon meg-mutatnod?

Erőd

Erőd, fa levélen,
 Kit az gyors szél fönne,
 El-hány, azt nyomorgatnod?
 Nem tartzik-meg avval,
 Ha fizesz pokollal
 Régi irgalmaságod;
 Hiszem te nem örülsz,
 Mert senkit nem gyűlölsz,
 Hogy valaki el-veszzen,
 Ki az bűnösökért
 Jöttél s' váltáságokért
 Hogy senki ne rettegjen,
 Felségedhez megyünk,
 Idvességet kérünk
 Igaztallunk-meg ingyen.
 Légy kegyelmes azért,
 Es sok bűnei mért
 Méltó ostort ne bocsás,
 Vereségben kémély
 S' irgalmasággal ély,
 Ne fogdyon vigasztalás,
 Szánnya szent felséged

Kis

Kis kelleetlen férged,
 Az ki bizony nyavalyás,
 Kűdgy szentelő lelket,
 Erzékenységimet
 Ki magának foglallya,
 Minden indulatot,
 Ki bűnnel mulatot
 Kőrayülem meg tapodgya.
 Akaratom bírja,
 S' gyarloságtul ojjja,
 Légyen földed lakója,

*Itt az teremtesért Istennek
 hálát ad.*

Császárok Császára,
 S' menynek s' földnek Ura
 Nagy hatalmu Ur Isten!
 Ki dicsérhet méltán,
 Sok javaid látván
 Mindgyarást, a' kezdetben,
 Mert bölcs rendelésed,
 S' nagy gondviselésed

Ísmér-

Ísmérszik teremtesben,
 Mímabroncs hajlása,
 Kék égnek állása
 Környül vőtt javaival,
 Hóld és nap járati,
 Planéták forgási
 Kerűlnek áldásival,
 Tengernek vizei,
 Az földnek fűvei,
 Táplálnak hasznával,
 Embert szép termettel,
 Okos értelemmel,
 Aldád Uram, s' rőd Urá:
 Villág szép javait,
 Es minden vadait
 Ofztád kívánságra,
 De vakmerő volta,
 S' háladatlanúsága,
 Sok bűnt ellened tura,
 Nem csak izemélyeddel,
 Földi Istenséggel
 Sokat fel-magasztaltál,

De

De kit nagy értékek,
 Bízszel, s' bölcseséggel
 Erdem kívül ruháztál:
 Minden kívánta jót,
 Ahoz kenyeret, sőt
 Szükség kívül is adtál.
 Föld temerdekiségét,
 Hofzszát, szélelségét
 Adtad Uram emberért,
 Rajta való vadak,
 S' repülő madarak
 Vannak táplálásáért:
 Semmi ékességét,
 S' drága fényességet
 Nem fundáltál hasznodért,
 Nézz ember szemeddel,
 Napfény mit fogot-el,
 Aztat mind néked adta
 Csak őtet tiszteltyed
 Szelléd és félttyed
 Miképpen parancsolta
 Hogy ezer iziglen

Meg-

Meg-áld mindenekben
 Azt-is hiven fogadtál.
 Szived keménysége,
 S' elméd sötétsége
 Eztet meg nem ismerte,
 Hogy már történetből;
 Es csak természetből
 Ez jokat szedte s' vette,
 Kiért boszszusággal
 S' gyakran káromlással
 Rut véikeit nevelte,
 Mennyi mulatságot,
 Meg-annyi fajdalmot
 Azért reád bocsátott,
 Hogy el ne hidd magad,
 S' gyalóságod tudgyad;
 Es ismérjed Uradot.
 Ki látva szivedet,
 Es tudgya elmédet,
 Bánya ocsmányságidat
 Dicsérd azért lelkem.
 S' magasztalgyad nyelvem

D

Ily

Illyen jó teremődöt,
 Aldgyad te-is szívem.
 Testem, tagom, s' izem,
 Mindenben Istenedet,
 Mert nem felejtetem,
 Sok jót tölle vettem,
 Táplállya életemet,
 Dicsérjétek eget,
 S' boldogult seregek
 Mindnyájan Szent Angyalok.
 Tengernek habjai,
 S' föld külföld vadai.
 S' mennyei szent karok.
 Mert Istent dicsérni,
 S' nevét magasztalni
 Elégséges nem vagyok.

*Az mennyi örök boldogság-
 nak kívánása.*

Ö Rűly, s' vigadgy lelkem,
 Jutott kívánt hirem,
 Megyűk az Ur házában,

Holott

Holott az Angyalok,
 S' mennyei Szent Karok
 Bévesznek társaságban,
 Mert nincs maradód,
 S' bizonyos szállásod
 Ez nyomorult világban,
 Ott leszen szeretet,
 Isteni dicséret,
 Szentekkel nyájjaságod,
 Öröm, és dicsőiség,
 S' állandó békeség.
 Ott várja nyugodalmod,
 A' J E S U S bárányal,
 Istent látással
 Bé telik kívánságod,
 Szent János csak képhe,
 Nézte, s' jelenésbe
 Menyországnak szépségét;
 El-olvadott szíve,
 S' háborodott kedve,
 Hogy látta ékeségét.
 Elme fel nem éri,

D₂

Nyelv

Nyely sem becélheti
Ragyogo dicsőségét.

Mint szarvas melegben
Siet folyó vizben,

Hogy oltsa szomjaságát,

Kévánczik lelkem,

Hozzád ugy ístenem,

Enyhítéd fáradságát!

Lézensz lelkemnek

Szárnya szegett légynek

Murásd-meg boldogságát,

Miért holtszabbodik,

S' életem vonódik

Ez dögös, büdös tömlőczben?

Mert meg-utara lelkem,

Bujdosását, s' életem

Ez csalárd sötét völgyben,

Ejjel s' nappal csak sir,

Ohajt míg arra bír,

Vidd-bé a' dicsőségben,

Mert jobb ottan egy nap,

Hol irigység nem csap,

Mint

Mint itt ezer elszendő:

Mert itt sok villongás,

Talál bú, s' változás,

Látod minden veszendő.

Hatalmas hatalom,

Legyen, mint nagy halom,

De el-veszti az idő.

Mondgyam Szent Dáviddal:

Uram vittél által

Engem vizen, és tűzön!

Akkor áldgyon lelkem,

Es dicsirjen nyelvem,

Tégedet, szemtől szemben,

Hogy szép forrás fűre,

Az örök életre,

Vívén vitted kezedben.

Őrűly te-is testem,

Noha bűnben estem,

De el nem veszsz az földben,

Mint a' szép buza mag,

Hogy földben el nem ág,

Ki-ujjul ki-keletben,

D₃

Igy

Igy te-is hamuból
Fel-támadsz az porból
Vigadsz örök éleiben.

Im azért kezdedben
Ajánlom mindenben
Néked Uram magamot:

Ha tetstszik kedvednek,
Mutasd-meg lelkemnek
Színed s' adgy boldogságot.

Egben könyörgésem,
Hadj jusszon elődbe;
Ne nézd gyarloságomat.

*Utton jároknak ottalom kéré-
se Istentől.*

S Zarándokságimot,
s' mindenütt utaimot
Igazgató Istennem,
Menynek s' földnek Ura,
Im látó útakra
Indulok: légy vezérem!
Menésem szűkséges,

Téré-

Térésem kétséges,
Azért nevedben kezdem.

Légy vigasztalásom,
Ellesztő árnyékom
Valahová fordulok,
Elsős hév időben
S' fegeteg szél-vészben
Légy hajlékom hol járok,
Ahoz nyugodalmom,
Erős bátorságom.

Az holott meg maradok,
Ha veszedelem ér,
Ellenség hozzám fér
Légy énnékem oltalmom,
Szerencsétlenségben,

Akár mi ügyemben
Légy meg-tartó istápom;
Bídjat fártságban,
Es nyugovásimban
Békeséges sátorom.

Gonosz társaságtul,
Es ragadozástul

D4

Te

Te félelmed el vonnyon,

Barátom kárára,

Erőszak buzáfra,

Haragod ne bocsásson,

Hanem igaz útra,

Es akaratodra,

Kegyelmed igazgasson.

Abrahám földéből,

Caldeus tűzéből

Indult, Uram egy szodra,

Utját igazgattad,

Sok jokkal áldottad,

Hire fordult valora.

Jákob hogy bujdosott,

Bátyja előtt futott,

Nem bocsátád prédára.

Az ifjú Toblást

Meg-mentéd nyavalyást

Ördög Asmodeustul:

Raphaél Angyallal,

Illy szép társasággal.

Indítád ki házátul.

Há-

Három Szent Királynak

Mutatál uttyokozak

Csillagot kalauzul.

Most-is nem rövidebb,

De Uram ér küllýeb,

Az terégi batalmad,

Ha tesszik meg-tarthatz,

Es visszsa-is hozhatz

Mert nagy az te irgalmad,

Noha nem Toblás,

De bűnyős nyavalyás

Vagyok; az mint hogy tudhad.

Hogy ezen tefti jo,

Légyen mint víz folyó

Elsék dicsiretedre.

Hozzám kegyelmedet.

Es meg-térésemert

Irjam emlékezetre.

Szerencsés utamért,

S' visszsa térésemert

Okot adgyak beszédre.

Hogy utra indulék

D,

Szár-

Szárnján egy Sást láték,
 Okot vék verseimre,
 Szerencsés menése,
 S' bátor reptülése,
 Indított reménységre.

Hogy az egek Ura
 Meg vizsgálja hoz Lócza,
 Neve dicsőretire.

*Alázatossággal bűncérré
 Istennek könyörög.*

MUllyék-el Ur Isten, roham
 te nagy haragod, én érde-
 mem szerint rettenetes ostorod,
 sok gonofságomért, ki te hoz-
 zád fel ért, el-szánt bősízu állá-
 sod.

Az te haragodat térítsed ke-
 gyelemre, és könyörgésemet bo-
 csáld te elődben, láld hogy szo-
 morodtam s' te hozzád fordul-

tam

tam már töredelmességre.

Tisztellek tégedet kilakol di-
 csőségben, a' Sion hegynek te-
 tején fényes kődben; mindent
 fellyül mulván, s' azon uralkod-
 ván, az mélységeket nézván.

Irgalmas gondodat nyitottad
 minden testre, kik tisztelnek s'
 félnek veszed szent tenyeredre,
 az kísértetteknek s' meg-sebhart
 szíveknek fordult könyörgé-
 sükre.

Jól látod szívemet nekem-is
 melly sérelmes, sok ingerlő bűn-
 nek rutságátul fertelmes az jora
 igen rest, erőmben meg-veszett
 tántorgo nem szemérmes.

Az kiknek félelmes mélysé-
 géből kiáltok, kemény kötelé-
 sül szabadulást kívánok; lássad
 mint nyavalygok, csak Irgalmat
 várok, meg-tisztulni akarok.

De

Bo

Bocsásd meg bűnöm, Uram
te szent nevedért, igazságod sze-
rint, ne ityly esetemért; látod soka-
sodott, s' veszedelmet hozott, de
ne urály azokért.

Ísmérem vétkemet, ki te hoz-
zád fel-hatott, s' rettegem bűn-
met ki igen utáltatott, kissebség-
re, okot, s' veszelyt bőven ho-
zott szomoruságot adott.

Az kiben magamat előtéd
meg-aláztam, kegyelmedhez
bizván az földre le borultam;
sujtuly irgalmassan, az ki nyava-
lyással bántam im meg-hajtottam.

Bátorítsd építsd fel tántorgo éle-
temet; gyógyítsd szent véreddel
meg-döglött sebelmet; testemben
meg-szépíts, Szívemben vidá-
mits, tartsd tisztán én lelkemet.

Irgalmazz Ur Isten nekem,
szegény bűnösnek; s' töröld-el

rutságit nyavalyás életemnek; lásd
esedezését, sok reménkedését-
igye fogyott szegénnek.

Szemeidet Uram roham el ne
fordítsd; te Szent malasztodat
kegyességdből nyujcsad, tiszta
szívet s' lelket, teremts buzgo
kedvet, életemet ujítsd.

Bűnömnek mérge több miri-
gyet ne hozzon, rút emlékezeti
soba ne tántorítson, kedved báto-
ritson. Angyalod őrt álljon, csa-
lárd okot el-ráncson,

Erőtlenségemet bírjad te szent
kedvedből: ki Anyam méhéből
ragadtál csak semmiből; irgal-
masságodat, s' Atyai gondodat,
ne vond-meg kis férgeedtől.

Minden szűkségemben gyá-
molom légy ennékem; útamban
őriző, igazgató segédem, őrdög
csalárdsága, más gonosz szándé-

ka ne nyomorieson engem.

Hatalmas nagy Isten, ki vagy minden dolgokban, néked adtam magam tarts alázatóságban; tökéletes szívet, s' lelki csendeséget adgy ez szarándokságban.

Kiért életemnek minden ő Napjaiban dicsérjelek téged egyedül dolgaiban; jó tétemenyedet, s' gondviselésedet, magataltallam vigabban.

Gyarlo eset után erősödött kívánnán; vallás tételemnek juralmát szívből várván; Christus érdeméhez, bizván kegyelméhez; járam az Duna Partján.

Még-is azon töredelemmel könyörög hogy Isten legyen irgalmas vétkének

Mennyekben lakozó imádatdó felség, kit környül kör-

környékez ragvogo fényesség, birtokodban vagyok tűz, víz, föld, s' forgo égh, országlásodban nincs sem eredett, sem vég.

Tetermészet szeriat meg nem változható, kiből irgalomra leginkább vagy hajlo, szollanék keveset noha vagyok gyarlo, büntetésre méltóbb mint kedvedre való.

Szollok még is mivel vagyok kézi munkád; noha reménségem kicsiny biztatást ad: de mint hogy minden test támaszkodik csak rád, nem kétlelem áldásod hogy engemet is áld.

Mit mondgyak vétkem sok, mint főveny szapora, égig emelkedik büzi s' poshatt doha, de oszlattyá, s' mossa irgalmad zápor, mint szeltül hogy oszol tül virágnak moha.

Az vétkeket vallyon kicsoda
értheti? nehéz sullyofságát valyon
ki mérheti? titkos sokaságát
számba ki veheti? kiért harago-
dat de érdemelheti.

Estitkosoktól-is tisztít, hát en-
gemet; zabolázd elmémet tar-
toztasd nyelvemet; mint só féreg,
és moly, ne rágja mellyemet töl-
hefsem szentid közt nyugovo he-
lyemet.

Idegen s' nem ismért vétke-
met-is bocsásd, és tulajdonimra
vefs nyilhatatlan zárt, kerülbel-
sem távul azt az ifzapos sárt: un-
dokításíval ki totkomiglan mart.

Ne szálly perben velem illy
gyarló szolgáddal; ne kívány
közkezdni illy romlando náddal;
természeted ajánl szent diadal-
maddal, hozzád tért esdőket
fedezd irgalmaddal.

En

En poshatt, és undok por s' ha-
muból való, mi lehet én bennem
kedvedre ajánló, csak az mi ma-
lasztból származik rám hajlo, mit
féllyek? előttem áll az közben
járó.

Támaszkodom annak épp ál-
dozattyára, az ki bűneimet vő-
te-fel vállára; adgyad légyek ké-
szült szent vacsorájára: segély
Jésus jőj-el borkom orájára!

Vedd hozzád lelkemet, kit
benné tartottál, szőnyű halálod-
dal kit meg-is váltottál: áldott-
légy hogy menyből értünk le-
szállottál, a' hol idevezithetiz-még
oda hatottál

Széplake helyeket készítesz
azoknak, kik szód hallásához, s'
tartásához szoknak; és tégedet
tartnak fő bizodalmoknak, ad-
gyad legyek én-is rendiben szá-
moknak, A M I N. Hogy

*Hogy ez világ javáiban
semmi nincs állandó.*

Szin festékekkel mázlott,
S' tündér ülön koholt
Csalárd világi hívság.

Mit vélsz aranyidrol
S' drága gyémántidrol?
Ittledé boldogság?

Im egy néhány szóval,
Csak kicsiny munkával
Bizonyltom hogy hívság.
Azorák el-folynak,
Üldök is el-járnak,
Nem mulatnak uttyokban,

Hol hideg, s' hol meleg
Szép üdö, s' fergetek,
Jönek s' mennek egy nyomban.

De kis vélekedés
Serény elmélkedés
Nem vehető egy szóban.
Jó s' gonosz szerencse,

Mint

Mint forgo velence
Emel s' taszít az porban.

Császárt-is koldusá,
Tész Urat kapásá
Öltözteti bocskorban,

Királyi korona,
Ország birodalma,
Száll olykor nád hajlékban.

Angyali nagy szépség;
Kit egy kis betegség
El-hervaszt s' porrá tész.

Erő s' nagy vastagság,
Vitézi bátorság,

El-hágy, és másé lesz.

Öröm és boszszuság
Vas, s' békò, szabadság
Mindenkoron vár készen.

Nagy tölgy fák ki dűlnék,
Tornyok repedeznek,
Hòld, s' nap fénye-is el-vész;

Márvány kőpen merzet
Itás kopik, s' veszhet

Kit

Kit faragott ember kéz.

Erős gyémánt török,
Aczél, vasis váfik,
Es sokára porrá lesz.

Szép köves arany láncz,
Kit gyönyörködve látsz
űdöktől homált vehet.

Drága fris öltözet,
Kit sok munka szerzet
Moly s' penisz miat veszhet,

Vérrel gyűjtött sok kincs,
Kinek száma-is nincs,
Tűz, s' lang miat szenvedhet.

Még az föld is elag,
Hibáz veremény mag,
Egek-is fogyatkoznak,

Kűszikla hamuvá
Az hamu még hová
Az űdővel változnak.

Az Tenger-is dagad,
Vilzont megint apad,
Nincs határa az habnak.

VI.

Világot kerűlő
S' Eg allat repűlő
Sas melly hamar enyészik,
Szerelmese ki vőlt,
Vagy utál, vagy meg-hólr.
Rolad el-felelkezik,
Az pénteki őrőm,
Vasárnapi őrőm
Siralomra változik.

Az nagy Pyramisok,
Es Labyrinthok
Vóltak világ csudái
De hava löttek már?

Helyeit nézzed bár
Nem látzasak falai
űdő el-vezitette,

S' földig porrá tette;
Mostan csak szó példái.

Iaj s' miként végezzem,
Erre nem érkezem.
Mert nyelvem meg némitya !
Kedvem háborodik,

S' lel-

S' lelkem szomorodik,
 S' elmémet-is tompítja;
 Hogy minden csak el-vész,
 Valamit a' izem néz
 S' ez életemet fogyatya.

Látom hogy változás,
 Minden szempillantás:
 Nem áll semmi egy nyomba,

Az mit jelenteni,
 Akarnék mondani
 Keresd-fel rythmusimban,

Hogy nincs állandóság,
 Sokáig valóság:
 Semmi-is ez világom.

*Bu és bánat henyélő szív-
 ben vér fészket.*

V Alohol el-megyek
 S' valamit izemlélek,
 Minden vigad kedvére;
 Szarvalok forrásra,

S' bád-

S' bádgyat madár ágra
 Le-szál nyugodni délre.

De én bus szívemet,
 Kis reménségemet,
 Mikor hozom örömré?

Nem nagyobb az bánat,
 Mint a' bú gondolat,
 Noha szűnik kevéssé,
 Bánat vidámulást,
 S' társaságtul szollást
 Veszén, s' tehet nyertessé.

De a' szívben száradt
 Bus gond reám árradt,
 Estétzen kétségsé.

Igy elmém zavarja
 S' bú szívem faggatya
 Esetemre figyelmez;

Tetterő képzéssel,
 S' csalfa mesterséggel
 Engem üldöz s' környékez.

Ha késem sokára
 S' nem indulok utra,

Félt

Felső galibát szerezz.

Azért im készülőök

S' útamra eredek,

Oldalamon függ kardom,

Talám barátomhoz

Jutok, s' hiv társomhoz,

Kihez régen vágyodom,

A' hol vigasztalást,

S' kedves nyugvo szállást

Talállok nyilván tudom.

Indulj azért lovam,

Látod el-szánt utam

Vagyon jelen előttem:

Nem lehet panaszkod,

Meg-jár te abrakod,

Hordozd bátran bús szivem,

Nincs semmi melegséged,

Jó vas patko szeged

Keresd-fel régi kedvem.

A' sötét éjszaka

Sok zápor hármattya,

Már nem ujság előted,

Az

Az csoportos jegek,

Es köves eszények,

Ne ljeszzenek téged,

Sűrű tövis bokor,

Kit fogsz nyomni sokszor,

Lesz örömödre néked.

Kő első csattogás

Menydörgés, s' villámás,

Ne gátollya útadat.

Zuzmaráz, és hideg,

Jeges út, s' fergeg

Ne retence lábadat.

Köves erdős hegyen,

Sombokos mezőben

Jeltil hadgyad nyomodat.

Nagy sáros berkekben,

S' homok tér völgyekben

Ha szintén lesz-is útad,

Intoványos rétre,

S' Posványos helyekre,

Ha a' izűkség rájuttat,

Semminek tillyed,

E

Ked-

Kedvemem ne szegjed
 Létszen hasznos jutalmad,
 Ha oda érkezel.
 Kit szivem gondol-ei,
 Létszen kedves szállásod,
 Engemet sok bűtől,
 Emészto gondoktól
 Meg-mentesz, és lakásod
 Létszen barátomnál,
 S' kívánt édes jómnál
 Uraddal nyugovásod.
 Hideg ősz kezdetén,
 Dudvág berke szélén
 Sok buval, s' gondal valék.
 Olyan szándék ére,
 Elmém-is rá tere,
 Hogy utamra készülnék:
 Az hol vigasztalást
 S' kedves nyugvó szállást,
 Fejemnek találhatnék.

Hog

*Hogy az Isten egyedül
 maga veri az hadakat, és
 nem emberi erő által.*

S Bregok hadnadgya,
 S' vírézek strásája
 Ki lakol az egekben,
 Onnét intesz, rendelsz
 Es karodon viselsz,
 Mert Ur vagy magas menyben:
 Aldod bátor szível,
 Harczhoz erős kézzel,
 Ki harczolte nevedben.
 Mert egyedül Isten,
 Ki vírézzé télszen:
 Vethesz erőt kezéből;
 Nem jőn ő fegyverrel,
 De csak tekintettel
 Parancsol az egeből,
 Nézi a' sziveket,
 Es nem az erőket

Ez

Nem

Nem vér hadat kézi jbul :
 Mélió hát kegyelmet,
 Kérned idgedelmét
 Illy hatalmas vezérnek:
 Kintűt áldást vehetsz,
 Es romlást-is nyerhetsz
 Ha nem tétzel kedvének:
 Magasztal kit akar:
 Es mást porba takar,
 Nagy ereje kezének.
 Ellenség gyors lovát
 Látván, s' éles kardgyát
 Ne rémülj-el szivedben,
 Fene párducz bőrit,
 Tigris, s' farkas szörít
 Báran nézzed mezőben.
 Alla kiáltása,
 Dob, s' trombita szava
 Ne hasson füleidben.
 Algyu ropogása,
 Miot ég csattogása
 Rettenhetne szivedben,

Sok sörű kopja,
 Ki-terült zászlója
 Háboríthat elmédben,
 A' sok festet pais,
 Nyil hegyes vasa-is
 Mit nem ütötte szemedben?
 Dávid parittyával,
 Gedeon lámpással
 Ellenségit meg-győzte,
 Az erős Sámson-is,
 Csak szamar állal-is
 Phillisteust meg-verte,
 Sátorában Jahel
 Siserát vas szeggel
 Az földre le-szegezte.
 Mert az Ur volt vélek,
 S' bátorodott szíved;
 Nem biztanak fegyverben,
 Mert hol isten harczol,
 Ott az pogány olzol,
 Futnak s' bujnak rejtekben,
 Vesznek azén gyakran,

Az kik biznak bátran
 Magányos erejekben.
 Mostan palfodat
 Tiszítsd, s' panczélodat,
 Sifakod ved-le szegről,
 Elé si kardodat,
 S' bizlallyad lovadat,
 Fogd-ki az eke mellől,
 Ne bízd magad másra,
 Hogy ne jűj romlásra,
 Hanem magad meoy elől,
 Buzdullyon fel véred,
 Terjezd régi híred,
 Ne retteny pogány hirtől,
 Te éles törődöt,
 S' kemény fegyveredet
 Hizlallyad Török vértől:
 Aldozzad rút vérét
 Nyílsd-fel dögös erét,
 Kérj segítséget égből.
 Hazánk rontására,
 S' néptűnk rablására

Hogy

Hogy az pogány készűlne,
 Régi vitézeknek,
 Scythi vérnek
 Irrtam meg ne rettenne.
 Hanem régi Márshoz,
 S' hadakozó társához
 Társul mellé sietne.

*Hogy az szabadságnak
 méltosága mindenneknél
 kívánatos.*

MI lehet kedvessebb,
 S' gyönyörűsegebb
 Mint a' kívánt szabadság?
 Könnyen Uralkodo,
 Neha hivalkodo
 Akaratos méltóság,
 Maga kedvét járja,
 Rabságot utálja,
 Nem barátja a' birság.
 Mert nap fény alatt

E4

Min-

Minden féle állat
 Vagy, siet szabadságra,
 Tengeren evezve,
 S' föld ízínén kerengve
 Repül ez nyajtságra,
 Ki ha ezt nyerheti,
 Magával biteti,
 Hogy jutott boldogságra.
 Mert az kötelesség,
 Nem leg kisebb iség,
 Ki van más birtokában,
 Sok álom szakasztást,
 Törődést s' udvarlást
 Tűrve nyög az magában.
 Az ki más asztalán,
 S' nem maga tanyérán
 Akár enni az konczban.
 Nem mondom Királyság,
 De egy kis Uraság,
 Ki lakhatik házában,
 Bárfűt és legyen is
 Es szőlőfődei is

Job más Palotájánál,
 Nyugszik hol akarja,
 Sétál hol kíványa,
 Nem ül más ajtajánál,
 Az mikor akarod,
 Terített asztalod
 Nem vársz abbul senkitül,
 Ha vagy on mit enned,
 Nem panaszos étked:
 Nem hajtnak ki asztaltul.
 Nem tűznek dologra,
 S' nem jön ablakodra
 Birtág pecsét bírótul.
 Noha kalmár ebe
 Mind nyárba, és télbe
 Rágódik fíros konczon,
 Borfos étket eszik;
 Sátor alatt nyugszik
 S' nyujtozik az lánakon.
 De még is néz mordon
 Hogy nem jár szabadon,
 Es hogy van kötve lánczon.

Az Farkas az erdőt
Járja, s' üvölt üdőt
Fárad sokat éhezve,

Tűr az koplalással,
Csak hogy az vaslánczal
Ne legyen nyakon kötve.

Szabadságnak örül,
Pálca ütést kerül,
Fél ne legyen rekesztve.

Sebes Rárot foghattsz
Ölyvet meg-tanithatsz
Fűrjet s' foglyot hogy fogjon,

Nagy sok koplalással,
S' álom szakasztással
Szoktatod meg-maradgyon.

Még-is sokizor el-hagy,
Es szabadságra vágy,
Nézi mint el szaladgon,

Majmot mulatsággért;
S' medvét neveltségért
Jól tartanak bé-rekesztve,
Nyakán gallér villog,

S' há-

S' hátán palást forog,
Neki sokat kedvezve,

De az mint kelletlen
Etele izetlen.

Jár szabadsággal kedve.

Kalitkában madár
Lakjék kedvére bár,
Zöld árnyékkal bé-fedve,

Hól nem éri eső,
Csak hogy gyenge vesztő
Tartoztatya rekesztve,

Még-is ohajtozon
Hogy nincsen szabadon
Bútul ártatlan szíve,

Hogy ha szabadságban
Nem laktál sorsában:

Ezt nem tudod fontolni,
Melly drága kéncs legyen

S' mennyi sokat érjen,
Ahoz nem tudsz szólni,

En-is ármálását,

E7

S' a-

S' arannya)ért jussát,
Nem érkezem fejtenéi.

*A' szerencsének tündéres mi
vóltárul. Nota. Arva*

Fejem.

K Is jók után keserves napim,
nem távozoak sürrű esetim,
jűnek, s' mennek s' rontnak,
vesztnek, sok változásokim, ohaj-
tással zokogással folynak oráim.

Mihelt Anyám hozott Világra,
a' Szerencse jűve polámra, s'
mellyén űlvén, s' hízeltkedvén,
mágán vett szóra eskűvéssel,
mondván hűtellel emel karjára.

De csak kicsiny űdő vártatva
engem hagyta szintén koppaszva;
mert most talpig engem torkig
vesztet akarva, tűlem fordúlt, ke-
rűlt, s' tőrűlt rontott faggatva.

Oh átkozott forgó Szerencse,
édes

édes ízzel rejtet kelepceze, kinek
soha mint fűz moba, nem áll meg
kincse, de mind addig mesterke-
dik, hogy másnak ejtse.

Nem jűdzol te csak eggyű-
gűűkkel, de gyakrabban okos el-
műűkkel, szekeredbűl ha ki-ki-
dűl, nézed ő: őmmel, abbűl ked-
ved, s' álnok szived van neverség-
gel.

Tudod csalárd Gő: őg, Ilonát
mint vesztetted szép Lucretiát;
kis ő: őrmért s' vigaságért mer-
czéd meg torkát, kiért veszed, s'
múltán elzed sokaknak átkát.

Hát ama nagy Pompejus Urral,
mint jűdzottál gazdag Crassussal!
fel-emelted, és le-verted Brűtust,
Crassussal, lanczoltattad, s' bár-
doltattad, Cájust, Márcussal.

Nem csak múltán, de múltatla-
nűl, vesztetsz sokat nagy ártatla-
nűl,

núl, nem csak Lopó, de Vért szopó vagy természetből, tétovázó, és habozo vagy te mindenből.

Igírsz soknak kincset tengeren, hogy adsz gyöngyöt ha ki rá mégyen, de szélvészre, s' nagy vesztélyre ejted hirtelen, hol életét, s' remiségét vesztet véletlen.

Ha mit adsz-is mástól elvezet; viszont mással bújára közled, soknak szívét, kis elméjét, csak el-hiteted, sajátodat, s' adhatodat, e' kint rendezed.

Boldog a' ki téged nem ismért, javaidból nem vett, és nem kért, barátságod, s' ajánlásod mellől távult tért, Palotádban s' tárnázadban akarva nem fért.

Nem kérhetsz te semmit attól el, a' ki nem bírte erősenyeddél, kölcsön makhát, kincset, s' ruhát, tisztet

tisztet vehetsz el, puszta malmon, száraz gáton vámot nem veszel.

Bnyblísd szíved, most azzal búdat, nem csak tőled vette-el jódat, a' Szerencse, s' hamis kincse, nem csak magadat, nyomorgattott, s' apólgatott, hanem sokakat.

Más ugyan azon Szerencsének álhatatlanságáról.

Mikor a' Szerencse fel-emel valakit, tornyok vitorlyáján helyhezetti székit, ideig kedvére meg-ereszti fékit, sokáig egy helyben ülni nem hágyfenkit.

Gyakran kevélységgel, vakít a' Szerencse, hogy a' maga hittet bámaráb meg-ejtse, nem tudgyák rabsággal orczázott hogy kincse, be-burítva fekszik, alatta billene.

Irigy, csalárd, s' hamis adományát bányá, ha mit adott viszont azt vissz-

azt vissza kívánja, kelepczés há-
lóját mind addiglan hánuya, a'
gyéként a' óllad míg' en el nem
vonnja,

Ha magaslan űltet, omnét Ő le
forogat, nagy kissebségedre pad-
alat nyomorgat, mint Belisáriust
immár nem apolgar, de mostoha
kézzel sustol, és szorongat.

Nyomorúságidon nem szokot
jajgatni, de gyalázatosan igen-
tűd kaczagot, űres tartsolyodon
nem fog irigykedni, csak rakott
szekrényed obajtya prädálni.

Szerencse kerekén azért okos-
san űly, tündér változásán hogy
még ne szégyenűly, mikor rád
mosolyog, málok kárán tanuly,
biztatása utā vak merőn ne lodúl.

A' kristály űveg-is mikor szob-
s' tündöklök, akkor Ő leg gyen-
géb s' hamarab el-romlik, sugári-
val a'

val a' Nap ha igen sűt s' fénlik,
kő eső, vagy Zápor olykor rit-
kán mulik.

A' kinek a' kása meg égeti
száját, mászfzor nem felejt fűjoi
a' tarlóját így a' ki próbálta szer-
ese hálóját az után sűvőlti bé bu-
ritot horgát.

*A' kivanatos kikeletnek
gyönyörűségérűl,*

V Ig Tavas fel derűlt,
Virágokkal frissűlt,
S' uj pompával zöldellik,
Őrűl immár Flora,

Jutott kívánt jora;
Látja fű, s' fa bimbozik,
Kedvet a' Musáknál

Talált, s' Apollonál,
Koszorukat küld nékik,

Ujjul a' forrás kut,
S' föld gyomrábul ki-fut,

szép

Szép Völgyekre fíet, s' tér,
 Minden féle állat,
 Nagy és kicsin falat,
 Örül hogy már Tavaszt ér,
 Nem szenved rohadást,
 Mert remélni újjúlást,
 Minden életű gyűkér.

Az szép hajnal ragyog,
 Gyöngyös harmat villog,
 Bús szíveknek hoz kedvet.

Minden féle madár,
 Kit dér, hideg el-zár
 Vigan kezd új éneket.

Jó hérrel jön fecske,
 Újjúl agyag fészke:
 Csásfog az házak felett.

Eg telé pacsirta
 Repül, hogy szozattya
 Mészszére el-terjedgyen,
 Fűlemile ágon
 Fűgg, csak kicsiny szálon,
 Alom reá ne érjen.

Addig szól, s' énekel.
 Még az tajték vérrel
 Kicsiny száján eredgyen.
 Czinege madárka
 Kit rekeszt, s' kalitka
 Dió béllal meg-csalhat,
 Tavaszi vad kecske,
 Együgyű őzecske,
 Kit tör, s' háló meg-foghat,
 Jutott kikeletre,
 Nem kerül most kézre,
 Bárán nyomot mutathat,
 Rigot is az tőre,
 Nem csalthat most lépre
 Fogoly bokrot nem lakja,
 Az fűt csatrog nagyon
 Nem fél semmit azon,
 Hogy az karuly el-fogja,
 Héjja-is süvölti
 Verett tört került,
 Tyuk fiakat csapkodgya.
 Golya is gázollya

Mocsárokat járja,
 Kigyót, s' békát foghasson,
 Fészket rak keményen,
 Nem fél füst reá mennyen,
 Korog, s' kotyok hangasson.
 Roka lappang, s' foreg,
 S' kertek alatt kullog,
 Lud fiakra űthessen.
 Szomju szarvas kútra,
 S' bádgyatt madár ágra,
 Száll, s' nyugosznak cseadessen.
 Minden bokor szállást,
 A' zöld árnyék nyugvást
 Enged nekik kedvesen.
 Csak nekem szegénnek,
 Arva bús fejemnek
 Foly dolgom keserveffen.
 Mit ohajcsón lelkem,
 S' mit példáz értelmem,
 Figyelmezz verseimre.
 Nem teszi fájdalom,
 De bús aggodalom

Szál,

Szállott mostan iziben re,
 Tégy választ ott Echo,
 Köziklak közt lako,
 Felcely mostan melémre.

*vélekedés az ékességről,
 az melly tulajdonítottatik
 az Rósiának.*

Világ ékessége.
 Miből ál szépsége
 Azt én tudni kívánnám,
 Elmém fártságát,
 Es kezem munkáját
 Ezért nem is számbatoám.
 Csak hogy voltaképpen
 Czelozhatóam éppen
 Vaj melly igen akarnám!
 Körül járo kék ég,
 Az kin nincs semmi vég,
 Es csillagit mondhatóam.
 Plánéták jársai:

S' ke-

S' kerengő forrás
 Széplik gondolhatnám,
 Tengernek ég szinét,
 Estágas föld izemét
 Erre magyarázhatnám,
 Szép ékes zöld pást,
 Melly ezer kedvet nyit,
 Dicsiretes mindenből,
 A' szép csorgó forrás
 Szemnek kedves látás,
 Tisztítja nedveségről,
 Szép tavaszi harmat
 Mint ékes ruházat
 Gyöngyöt halad szépségből
 Késéges az elme,
 Vadak külföld nem,
 El-nyerhesse ez pályát,
 Madarak szépsége,
 Tolla, s' éneklése
 Am dicsírtesse magát,
 Gyümölcs hozó fákról,
 S' árnyékos agakrol

Szólal

Szolni nem látom módgyát,
 Arany ékessége,
 S' kövek fényessége,
 Szemedet hízalhattya,
 De elmém kétséggel,
 Mint egy álmos szemmel
 Ezeket csak számlállya.
 Mások javallását,
 S' elme futtatását
 Vélekedésem várja,
 Talám a' szép Rosa,
 S' virágok aszszonya
 Kiért elmém most fárad,
 Ez az, az ékesség,
 Kerti gyönyörűség
 Mellyért szívem csak bádgyad,
 Világ fényes szeme,
 S' tudókló öröme,
 Ez miadent fellyül halad,
 Virágjában ékes,
 Ajándékban kedves,
 Nehéz őt megfontolni,

Vi-

Virágró őrmér.
 Ragyogó szép színét
 Nehéz versel le-írni.
 Liliom s' violán,
 Nárdus, s' majoránnán
 Fellyeb magasztalható.
 Mészze földről látzik,
 Szépsége ründöklök
 Tetűzik mint sebes villám
 Ő kedves illattya
 Az elmét ujjíntya,
 Klért hogy ne javálnám?
 Elmém fellyül mullya,
 S' értelmem haladgya
 Abban kell hadni talám.
 Hogy kertemben valék
 Szép Rosákat láték,
 Ugy irtam ezt felőle,
 Nincsen ennek málla,
 Akar ki bár lássa
 Mulik többi mellőle,
 Nézz nyájasságára,

Nézz

Nézz nyájasságára,
 Vagy vize hasznára
 Iok jót varhat sz belőle.

*Az embernek maga
 ajánlásáról és biztatásáról.*

Jó szolga kevésen hiv voltál,
 ez után nagyobb
 bizok reád.

P Allyán vár ajándék,
 Szép drága martalék,
 Nyerd el édes Lovacskám.
 Jób bért nyersz magadnak,
 Hirt, s' hasznot Uradnak.
 Fölnevelt kaczolacskám.
 Bizony meg hizlallak,
 És meg nyugasztallak,
 Van aboz abrakocskám.
 Hísz-előted az nyúl,
 Verd-el édes kutyacskám.

F

Moa

Most leled kedvemet,
 S' bővithed étkemet.
 Kis kőlyök a garacskám.
 Haza érvén nyugszol,
 Jól tarva aluszol,
 Te ó kedves vislácskám!
 Szelek szárnyán járó
 Kedves Solyom, s' Ráró
 Most találod kedvemet.
 Fűrj, s' fogoly fogással,
 S' Réczevadászással,
 Jól tarthatod testemet,
 Kiért ez ősz főttán,
 Tétre kelve osztán
 Meg-biztallak tégedet
 Csá szőke hajsz tarcsa,
 Iga nyakad tarcsa,
 Szántogassad földemet,
 Meg-rakom csűrömet,
 S' meg-töltöm vermimet,
 Csak licsad öröket,
 Meg-hid h-gy meg-síruusz,
 Meg-hizol s' meg-javulsz.

Csak gyűjthessem pénzemet.
 Te nozzád-is Szolgám
 Készen áll grátám
 Jámbor szolgálatodért.
 Ejjel, s' nappal való,
 Soha meg nem álló
 Nyughatatlanságidért.
 Csak szolgálj serényen.
 El-vészted te könnyen
 Hasznod fáradságidért.

Ember fogad fogadást, ag-eb
 ki meg-állja.

A Z Ló mind addig fut,
 A' mig oda nem jár,
 Hová. Ura akarja:
 Tajték rola szakad,
 Verétkezik, s' izzad,
 S' leheletit okádgya:
 El esvén meg-romol,
 Lába szege bomol,
 Csak ki-csapják úgarra.

Az eb-is kergeti,
 Az Nyulat el-űti
 Szíve dobogásával;
 Addig jádzik véle,
 Meg-szakad az bele,
 Lantol a' két in'val,
 Nincs ereje immár,
 Korpa-is neki kár,
 Meg-lővetik szolgával.
 Ráro meg-űtközik,
 Ölyvnek szárnya szegik
 Vagy sugárja ki-szakad.
 Nem fogja prádáját,
 Ki-tekerik nyakat,
 El-vetik ágon akad:
 Nem jó immár másra;
 Csak ijeszítő Vázra,
 Ehel rudon meg-fulad.
 A' szöke terhet von,
 Hegyen, s, Völgyön, hanton,
 Ostor sújta oldalát,
 Az nyelvét ki-veti,

Szél-

Szellőn hivatni,
 Tőri iga a' nyakát.
 Meg-vénhedvén másnak
 Adgyák mérszárosnak
 Fejstze űti homlokát.
 Szolga-is, meg-vénűl,
 S' meg-sántul, meg-sérűl,
 Ura szolgálatryában.
 Elhetetlen immár,
 Mert érte veszély, s' kár:
 Nincs már a' grátjában.
 Ura nem ismeri,
 De mástul kérderi,
 Ki jött most Udvarában:
 Szolga egészégét,
 Es kedves életét
 El-veszti az Uráért;
 Házát, s' feleségét,
 Éttekét, s' gyermekét
 El-hadgya reménségért,
 Kész mindent szenvedni,
 Jót, és gonoszt űrni,

F 3

Ura

Ura ajánlásáért.

Az halász horoggal,
Madarász szép szóval
Csak halat; és madarat.

Szolgát szép beszéddel,
S' hideg reménységgel
Ura gyakran el-áztat.

Mondván lesz olly idő,
Hogy míg kezére jő
Varju karón, kit mutat.

Mert reménység olly iz,
Ki el-foly mint a' viz,
Hamar embert meg-csallja,
De változás után,
Mert ő méreg-oláztán,
Ha sorsán tapasztallja.

Ura ajánlását,
S' csalfa jáczodását,
Mikor kárán tanulja.

Ezek mind így vadnak
S' egy porázon folynak
Az ajánlás, csak szép szó,

De szomju embernek,
Szíradt gégéjének,
Mihafszóal tűres korló

Mert len, s' gyapju nélküli
Fonalnem nyul, s' nem gyűli,
Hafszontalan ott órió,
Nehéz tengődésnek
Sanyaru életnek

Illy jutalma keserves.
Hogy Liberei ruhád,
Lészen rongyos gatyád,
Az-is avult, és reves:

Végre költnek rád bűzt,
Hogy minden szód gyűjtűzt,
Kezed enyves, vagy nyelves.

Nincs azért jób élet.
Mint mikor ki-kelet
Szánt ember, s' majorkodik,

Az Udvari lévre,
S' panaszos kenyérre
Nem fokát várakodik,
Félő gráciáján,

S' el-vont prabendáján
Nem sokat buslakodik.

Mondtam a' mit mondtam,
S' itam a' mit itam,
Ha akartod érteni,

Merj való nem mese,
Akarki mint nyesse,
Eztet nem kell vizgálni.

Hanem mint a' tűztől
Odd magad ez így től,
Tudgy más kárán tanulni.

A' ki elszet ita,
Alkalmasint tudta
Az Udvarnak mivoltát:

Mert az irigyektől,
Es fondor nyelvektől
Gyakran hallott illy notát.

Vén szolga, s' ag kurya
Az háznot nem hájya:
Ne vesztegefs rá korpát.

Hog

Hogy az Szabad zabola nél-
kül való Nyelv minde-
miket vizsgálja ma-
gyaráz.

C Rokodilus mint kis gyer-
mek

Sir, s' jaj szava merő ének:

De notája a' végének

Leszen vesztére fejednek

Igy csácsogo nyelvnek inye

Csalárd, s' hamis ízó gégeje,

Meg-hat álnok lebellere,

Mert égő tűz foga fénye.

Mint az gyöngyöt erős e-
czet,

S' el-olvasztja tűz az éreztet,

Igy gonosz nyelv égő tűzet

Okád alád s' forró vizet.

Olly ártalom nincs fegy-
verben,

F 5

Scm

Sem lángozo sebes tűzben,
Nincs olly méreg szeleaczé-
ben,

Mint az fondor gonosz nyelv-
ben,

Hol nem véled ott kissebbit,
A' hol nem félsz, ott sebesít,
Jo hiredben homályosít,
S' gyalázattal sirban talzít.

Légy természetes mint Absolon;
Serény vitéz, mint a' Sámson,
Okos és bölcs, mint Salamon,
Szó fér hozzád még is nagyon.

Mert ha szollasz csácsogonak,
S' halgatásról tart bolondnak,
Eteledről tobzodonak,
Es bőjtődről mond ravasznak.

Abitatos hogy ha lélszsz,
Képmutato nevet szerzesz:
Ha pedig len elmés lélszsz,
Bolond nevet ottan veszszz.

Szép

Szép kontóirúl mond kevély-
nek,

Es rongyosról tart fősvénynek;
Honn ülésről ül restnek,
Kin járásról néz fesletnek,
Hogy ha mit adcz szegények-
nek.

Nem tart az ért bő kezűnek;
Mond dícsíret keresőnek;
S' kép mutató esztelennek.

Ha marhádot ki nem osztod,
S' haszontalan nem rékozlod,
Azt kiáltja fősvény markod,
S' telhetetlen szoros sákod.

Oh átkozott kicsiny falat,
Látom nem pörkölz te csak nyálat;
Mert madárbul formálsz balat,
Es gyékényből róka málát.

Nincs semmi csont te tagod-
ban,

Rakonczád sincs fogaldban,

F 6

Sik

Sik golyobis forog szádban,
 Mérged mézzel jár egy nyomban
 Noha gyakran maga, magát
 A' nyelv veszi szegi nyakát,
 Mint az haris fészket, s' házát
 El árullja fiát, s' magát.

Hol lehetne ő békével?
 Addig étacsog rezegéssel,
 Olykor fogják meg csak kézzel,
 S' meg-mellyesztik forró vízzel.

Azért nyelvet zabolában,
 Tarsad aczél varacskában;
 Ne nyargaljon szabadgyában,
 Hogy ne hozzon gyalázat-
 ban.

M A

MASODIK R E S Z E

a'

Közönséges Ma-
 gyar példa be-
 szédekrül.

1.

M As dolgom nem lévén,
 Henyéltét kerülve,
 Fogam ez Rihrusimhoz.
 Nem-is tanulásból,
 S' Elme mutatásbul,
 Kezdettem e' munkámbon,
 Hanem a' természet,
 Mennyire segített,
 Ugy nyultam irásimhoz.

F 7.

2. Vt.

2.

Világon állando,
Niacsen maradando
Semmi-is javaiban :

Gyöngy olvad eczettől,
S' Gyémánt hasad vértől,
Fényes Nap jár homályban.
Ah mint számlálhatsz,
Jaj s' miként mondhatlak
Sok dolgot kis summában ?

3.

Ez világ ideig,
Kedve nem tart fentig,
Gyakran vízfőz változik.
Tegnap vígan tartott,
Most már búra hajtott,
Eltűnjik mi történik.
Mert ő komor kedve,
Mord mint fene Medve,
Csak reád agyarkodik.

4.

Az Isten szíveket

Meg-vísgál Veséket,
Lát minden gondolatot.
Tudgya ki haragszik,
Ki hőjtől, s' ki eszik,
Titkot néz, s' indulatot.
Es ítél igazán,
Ha mit talál héjján,
Mert ért minden szozatot.

5.

Az elme nem nyugszik.
Újságra vágyodik,
Futtya világ határit.
Egeket meg-hattya,
S' föld-gyomrát meg-járja,
Úzfőz Tenger Vízelt.
Nincsen olly forgó szél,
Ha velle szárnyra kél,
Ki el-érje nyomdokit.

6.

Ember azért fárad,
Nagy munkája árad,
Emlékezetet hadgyon-

Megi

De

De idő azt vezti,
 S' irigység temeti
 Még hire se maradjon.
 Kié volt, és lélen,
 Kézről kézre megyen,
 S' magát vereti agyon.

7.

Dolgoznak kezdeti.
 S' csendes eredeti,
 Légyen minden időben:
 Mihez kezdesz pedig,
 Abban te légy főtig
 Alhatatos elmédben.
 Mert ki lassan kullog,
 Az nem sokat bolyog,
 Epret szedhet mentében.

8.

Ne engedgy nyelvednek
 Hogy járjon elmédnek
 Előtte szabad könnyén,
 Gyakorta csácsogás,

S' gon

gondolatlan szóllás,
 ostaltatik értelmén.
 Bár mondgy is igazat,
 É-török agyadat,
 Nem szoltál másnak kedvén.

9.

Soha nagy titkodat,
 S' titkos szándékokat
 Ne jelensd meg senkinek;
 Mihelt ki-jelented,
 Azonnal le kötőd,
 Szabadságát éltednek.
 Lészesz annak rabja,
 Ki titkodat tudgya,
 Kell szolgálnod kedvének.

10.

Hogy ha csendességben,
 Kévánsz s' békeességben,
 Hajlékodbán maradj,
 Minden szó szelések,
 Es fondorló hirnök
 Nem jó végére menni.

Mert

Mert kicsiny szikrából,
Gerjed nagy láng abból,
Kit nem tudsz el-oltani.

11.

Magad gondolatlan,
Avagy kiálatlan.
Ne vádgy az első székre:

El-jűn más kit nem vélsz,
Mellette el-nem férsz,
Szorulsz utolsó helyre:
Es né talám olykor,
Mint történik sokszor,
Ültetnek csak külföldre,

12.

Job más rollad szollyon,
S' téged magasztallyon
Hogy nem a' magad nyelve;
Minden botnak végén,
Es nem a' közepin
Szokor lenni a' feje.
Napot nem fel-költin,
Hanem enyészetin,

Dicsi-

Dicsérik énekelve.

13.

Senkit gazdagságért,
Aranyért, ezüstért,
Ne dicsérj te méltatlan.
Mert kalmár pénzéért,
S' Vargát értékéért
Magasztalol szokatlan.
Hanem az a' Nemes vért.
Mely tisztességhez ért,
Dicsirhetni nogatlan.

14.

Emberről erkölcséről,
Nem Nemzetségéről,
Ismerjed jonak lenni.
Az bort sem színéért,
De kedves iziért
Szokták pénzen meg-venni.
Lovat sem szőriért,
De serénységéért
Szoktak nagyra becsülni.

A

15.

A' jo hír meg-marad,
 Mészze földre árad,
 Meg nem gátollya sővény:
 Nem szenved szorulást,
 Kiván szabadulást,
 Mert barbató és kemény.
 Nap keletről repül,
 S' nap nyugorra térül,
 Mint a' Tengeri Örvény.

16.

Ki követ vét égre,
 S' le-ezik fejére
 Nem jajgathatja sebet;
 Mert ki szánt szándékkal,
 S' kolond akarattal
 járja a' maga kényét.
 Kár vállalása nem kár,
 Ne is sirassa bár,
 Hogy meg-üdüne kőrmét.

17.

Mások jóvállását,

He

Es tanács adását,
 Meg ne vesszed azontul.
 Mert a' magad elze
 Esik gyakran mészze
 Az el rendelt dologul.
 Bolond-is olly követ,
 Néha kútban vethet,
 Ki nem vonatik sokul.

18.

Sok jó ló a' hámban,
 Meg-szárad, s' vonásban,
 Mert nem tudgyák jo voltát:
 Sok érdemes legény,
 Hogy érteke szegény
 Fogja az eke szarvát.
 Noha az tarsolyból,
 Nem csak ezüst talbol
 Szednek vajas pogácsát.

19.

Maga hazájában,
 S' nevelt kunnyójában
 Egy proféta sem kedves:

Mert

Mert nagy embereknek,
 S' Nemes Nemzeteknek
 Életek gyűlölséges:
 Holtok után pedig,
 Ohajtyák mind éltig
 Akkor lesz kellemetes.

20.

Tudomány olyan kincs
 Kinél semmi jó nincs,
 Tekinteres mint egy Mars,
 Iffiak jozansága,
 S' vénnek vigasztága,
 Szükségében igaz társ.
 Gazdagnak ékesség:
 Szegénynek segítség:
 Mint jó aczélozott nyárs.

21.

Jó erkölcs, s' jó élet,
 Nagyob hittel lehet
 Szapora esküvésnél:
 Mert gyakran esküdni,
 Es abban hibázni

Mivel

Mivel Job a' Izélvészénél.
 De jó cselekedet,
 Hitelez tégedet
 Job az el-hányo hitnél.

22.

Könnyű mást inteni,
 S' vétekről feddeni,
 Keresni hozzá gáncsot:
 De magát ismérni,
 S' nehéz véteket tudni,
 Nyakában ki vét lánczot.
 Mert ki ki magáról,
 A' mit végez márrul
 Tart titokban tanácsot.

23.

Az jó ért Tanácsnak,
 S' el-tökélt szándéknak
 Két ellensége vagon.
 • Hertelesség, s' harag,
 A' melly jot nem farag,
 Lakáb gonoszra vontzon.
 De a' szelid erkölcs,

Tas

Tanácsokban is bölcs,
Kiből terjed nagy haszon,

24.

Nehéz az időnek
Szokot menésének
Törvént s' modot szabai.
Idő birád néked,
Mikor a' szűkséged
Kezd tanácsot kérdeni.

Mert ha vak a' koczkád,
Ottan idő birád,
Mibeze kellesték nyulni,

25.

Hertelenség meg-árt,
Sietés hozhat kárt
Akar mi dologban is;
Időtől kell várni,
S' tanácstul halgatni
A' szűkségnek korán is.

De mértékletesség
Jeles jó segítség,
Akar mi időben is.

26. Az

26.

A' nagy várakozás,
Nem csak fogyatkozás
Nagy gyötrelme a' szívnek.
Indulo késéssel,
Ma, s' holnap menéssel,
Bűt áraszt az elmének,
Mert hosszú jutalom,
Esa' puszta malom
Nem hajt hasznort erzfénynek

27.

A' kétségben eset,
Elméjében veszet
Jót nem tud remélni:
Mert ott nincsen hitel.
Hol reménység vész el,
Magának tem kezd binni,
Mint az vízben haló,
S' Lelkét ki ajánló,
Kényszerít habhoz kapni.

28.

Nem bírhatz szívvel,

G

Ha

Ha tőled vész az el,
 A mit szerencse ígér;
 Nagy bátor elméket,
 S' vakmerő szíveket;
 A' búfúlás földhöz vér.
 Mert véletlen eset,
 Inkább keferlihet
 Ha váratlan teged ér.

29.

A' bátor szívekkel,
 Nem a' félénkekkel
 Szerencse tárlalkodik.
 Azért vagy hogy semmi,
 Vagy légyen valami
 Az min izíved aggodik,
 Mert resolutio,
 Probálva léfzen jó
 Lész sorlod- is második,

30.

Nem rosz embert illet,
 Hozzá nem- is férhet
 Hogy bánása perfrasio.

Mert

Mert a' bizodalom,
 Jövendő jutalom
 Reménységgel lehet jó.
 Kinek körme nagyon,
 Fára bíghat nagyon
 Mint ama' család kigyó.

31.

Bolond és esztelen
 Leheretlenségben,
 Ki elméjét farsztrya,
 Szemtelen az olyan
 Harag s' haszontalan,
 Melly erejét nem látta.
 Mert hidgyed nem szoval
 Teheuség, próbával
 Ki menetel mutatya.

32.

Drága kincs az jó hír,
 Valaki azzal bír
 És meg tudja tarrani.
 Mert bárlont mocsok sür,
 Embert is gonosz hír

G 2

Igea

Igen szokta vesztetni:

Azért ne pénzedet,

Inkább jó híreidet

Kivánnád meg-örzeni.

33.

Jó, s' gonosz szerencse;

Hogy embert meg ejtse

Fel-emel, s' taszít porban

Császárt is küldetésá

Térsz urat kapásá,

Öltözteti booskorban,

Királyi korona,

S' ország birodalma

Száll olykor nád hájlékban.

34.

Ha búban nincs fejed,

Elszhez nincs kedved

Tégy ismét a' méltóságra.

Meg-taní faradni,

Egyikén henyélni

S' gyakran juttat próbára,

Kelletlen étellel,

L

Es izetlen kedvel

Lopva erefzt álomra.

35.

Ne főbség, s' felséget,

Hanem békeiséget

Kivány inkább az Utúl.

Méltóságos széket,

Es nagy gondos tiszte,

Ne kívány az királytul,

Igy jutsz jó vénségre,

Es csendes életre

Ha üres lélszsz gondtul.

36.

Titkot királyoknak,

Akar nagy Uraknak

Nem jó mindigát bé-funl,

Hanem ha hívséged,

Vagy köteleiséged

Fogja aztat tartani:

Mert másként hozsz úbol,

S' csak kicsiny haragbol

Fogja szemedre vetni.

G,

Mil-

37.

Mikor harugságban,
S' bizelkedő szóban
Az király győgyörködik,
Akkor a' szolgai
S' minden udvariól
Isteneket meg vetik:
Mert csak az igazság,
Es az irgalmasság,
Fejedelmeket őrzik,

38.

Király méltosága,
Az nép sokasága,
Kivel terjed nagy hite;
Kötség kevés volta,
Vízszót gyalázattya,
Kisfebbítheti végre.
Mert így birodalma,
Elete s' hatalma
Veszhet s' áthat helyre.

39.

Ország pusztulása,

S' városok romlása
Gyakran történik abbul,
Hogy jönnek gonoszul,
Jámbornak latorul
Nincs rekesze egymástul,
Latornak aranyláncz,
Jámbornak nehéz táncz
Ittletik bírásul.

40.

Egyenetlen tullok,
Nem jól vonszák jármok,
Akadoznak az úton,
Meg-hasonlott Ország,
Az hol nincs igazság,
S' nem edgyeznek tanácson;
Annak kell pusztulni,
Idegent szolgálai,
Avagy veszni az harczon.

41.

Nem egyenlet enné,
Hanem az edgyélség,
Kis dolgot nagyra emel.

G4

De

De az világra vonas,
 Leis házában romlás,
 S' végte emész f gyverrel:
 Mert csak erő, és esz,
 Ha edgyű jár, és lesz,
 Tartományokat nevel.

42.

Jaj annak a' Várnak
 Hol, és melly végháznak
 Erteslen a' vezére;

Mert lágy pásztor miatt
 Farkas lej őt rughat,
 S' gyapjat hányhat előtte,
 Vallyon nyul agarat,
 És szuszog madaratt
 Néze bátran mellette?

43.

Erőszakbul álló,
 És fegyverrel való
 Birodalom nem tartó,
 De jó téteményel,
 És szeléd erkölcsel

Az melly léfzen meg-hajló
 Az az, dicséretes,
 Allandós' győkeres
 Emlekezetre méltó.

44.

Gazdag országokat,
 S' nagy birodalmokat
 Könnyeb meg hodoltni
 Hogy sem békeséggel,
 Edgyes csendességgel
 Azokat végig bírni:
 Mert könnyű az nyelvnek,
 De nehéz elmének
 Rendets' modor szabni.

45.

Kétségben estekkel,
 S' meg-búsult elmékkal
 Tudgyad nem jó jádzeni.
 Sőt vélek harczokat,
 Űstök vonásokat
 Hasznosb néha kérülni.
 Mert nagy erőtül-is,

G

El

Eles fegyveről is
 Ollyak nem tudnak félni.

46.

Gyakran az méltóság,
 S' hatalmas uraság,
 Az térenn-is tántorog.
 Elete csügg szálon,
 Vész kis akadályon
 Szerencsén ügye farog.
 Gyakran felső póczrul,
 Csak pad alá szorul,
 S' el-mult javán háborog,

47.

Kertűld a' szerencsét,
 Mintiuség billincset,
 Ne bíddy néki semmiben;
 Mert ő arany lánczbol,
 Ekes frís ruhábul,
 Gyakran hágy edgy ímegeben.
 Az nagy méltóságbul,
 Es felső grádicsbúl
 Űlhet letett ömlőczben.

48.

48.

Ember bár mindenét
 Sok gyöngyét, s' ezüstét
 Egy órában veszesse.
 Még fel-találhattya,
 Es helyre hozhattya,
 Csak jámborul keressse.
 De el-veszett hírt,
 Mint kedves életét,
 Nincs hol elő vehesse.

49.

Az vitéz emberre
 Nem szólhat fejére,
 A' szerencse véletlen.
 Tegyen porbát tűzön,
 Kösziklán, s' tengeren,
 S' lova legyen féketlen.
 De kit Isten őriz,
 Sok kard, dárda, nyíl, s' víz,
 El nem veszíthet hertelen.

50.

Mihez kardal férhetsz,

G 6

M 6

Mit fegyverrel nyerhettsz
 Nem kell ahoz sok diván;
 Mert a' nagy uraság
 Birodalom, s' jószág
 Vitézt, s' hatalmat kíván:
 Hogy ha ez nem léfzen,
 Nem birhad mérészen,
 Birodalmad lesz hiján.

51.

Az vitéz embernek,
 Kell szerencséjének
 Engedni is gyakran,
 Jobb erőtlenségét,
 S' tehetetlenségét
 Megvallani akartva,
 Hogy sem kárt szenvedni,
 Galyibában élni,
 Azt sajgatni ohajva.

52.

Kisded ellenséged,
 Semminek ne vellyed,
 S' ne gerjeszszed haragra,

Vé.

Vékony az haj szál-is,
 S' árnyéka van még-is,
 Árnyéka fekszik másra.
 Es olykor nagy Vadak,
 Kicsiny madaraknak
 Hányattattak przdára.

53.

Győzedelmes törvént,
 Szabad kedve szerént
 Szábní győztetteknek:
 Mert bódogság kevély,
 S' nyomoruság csekély,
 Egy asztalhoz nem férnek,
 Senki meghalónak,
 Meg haló-is másnak
 Semmit nem kedvezhetnek.

54.

A' bortávoztassa,
 Hogy kárát ne lássa
 Az bad viselő ember.
 Tehelesen valasztást,
 S' gondollya a' futást

G7

S' tud-

S' tudgya mit tehet fegyver,
Mert restség mindenben,
Hádban kíváltképpen
Nagy ártalomban kever.

55

Első boszszú próbál,
Második meg-utál,
Visgállyá tehetséged:
Harmadik érkezik,
Veled ellenkezik,
Lesz nyilván ellenséged.
Mert szállonna addig
Marad éppen, meddig
A' kéft hozzá nem fened.

56.

A' kérelenségnek,
Es őztönözésnek
Nagyob ereje vagyon.
Hogy sem okoságnak,
S' akar melly tanácsnak
Bár ugyan jól akarjon.
Kiváltképpen hádban,

Hol-

Hól üdö gyakrabban
Nem válogatja szabadon.

57

Nem az éles fegyver;
Ellenség vért kever
Sik mezőben az harezon,
Nem emberi erő,
S' maga hitt vakmerő
Emel Zászlót a' sánczon,
De csak az egy isten,
A' ki mind ott, s' itten
Segit vizen, s' szárazon

58.

Esz, fegyver, és érték,
Ez a' három festék
Mindent ki ábrázolhat,
Békesség s' háború,
Nála egyarányu
Mindenhez hozzá juthat:
Ellenségete!-tűz.
Meg-győz s' rab szíjra fűz;
Mindencn triumphálhat,

59.

59.

Iffiantán erőddel,
S' vénségeiben eszszel
Elhettsz mint élestőrrel.
Csak jora fordultad,
S' gonoszra ne hajtsad
El-tart borral, s' kenyérrel.

Mind kető kész költség,
Kihez nem fér szükség
Boldogulhat sz illy hírrel.

60.

Ne akkor bizlallyad
Lovad, s' abrakollyad,
Midőn hadban kell menned,
Kását addig fullad,
Mig meg nem ég szájad,
Izetlen ki ne pőkjed;

Mert ha meg-vér eső,
Tudgyad hogy már késő
Köpenyeget rád vened.

61.

Ne pengessed ijad,
Soká se irányzad

Ha

Ha akarsz varjat löni:
Mert hogy ba késődöl,
Sokáig czűbődöl
Más fogja mellyesztetni,
Nem mondom czigánság,
De ollykor ravaszág
Tud modgyával használni.

62.

Nem azé az madár,
Az ki uránna jár
S' meg-fogja hálójában,
Őkör-is szánt zabnak,
De adgyák azt lónak,
Szőke eszik polyvában;
Te-is norát dudolsz,
De másokat unszonsz
Hogy mennyenek a' tántzba.

63.

Nincs nehezebb kenyér,
Annál kit kardal nyer
A' vitéz, s' vérén veszi;
Gyakran omol ott vér,

Ha;

Hafad, szakad az ér,
S' fetérprédára vízi
Kincsét, és jószágát,
S' kedves szabadságát
Szerencsére fel-telzi.

64.

Szárnyon jár, és repül
Edelget, és örül
Reménység biztatása,
Nagyon gyönyörködött,
Es örömmel élter
Nyereség kívánása:
De ha fordul vakra
Keczka, s' nem a' hatra
Jaji szerezt változása.

65.

Nem csak arany fénlík,
Agvag-is tündöklík,
Midőn az nap rá szolgál:
Nem mind pengő tallér,
Olykor csak tíz fillér
Kit számvető fel-számlál.

Nem

Nem minden öröm jó,
Melly meg-mar mint kígyó,
S' utánna bánattalál,

66.

Mondgyák nagy vizekben,
Hálnak öregiben
Foghat ember horogra:
Igy nagy udvarokban
Nem szalma házakban
Mehetni uraságra,
Mert csak történetből,
Es nem szokott rendből
Vak talál vót patkora.

67.

Soha az dészából
Vederbe bocszszubúl
Altal ne hági akarva;
Ne mood job ma tűzok,
Hogy sem holnap tulok,
Mert meg-bánod azt tudva,
Hogy hat ókór után
Eke szarvát méltán

-
El

El-tarthatod dudolva.

68.

Ha konczát meg etted,
Levét-is hőrpencsed
Mert úgy mérik az fontot,

Hogy egyenlő legyen,
Mert ha hibáz miben
Hozzá vetik az lastot:

Edest keserűvel
Elegyitened kell,
S' úgy rágnod sz falatot,

69.

Nem ád Sido arra,
Ha mutat sz el-multra
Jelen valót árullja.

Nagyob az nem adó,
S' kissébb az kívánó
Az beteg-is sajaállja

Mert az mi völt, s' el-mul
S' talám ebre fordult,
Kalmár azt nem fontollja,

70. Ked-

70.

Kedvetlen mértéked,
Ha ma jön te néked
Holnap más-is várhatja.

Mert izereacse, s' üdö,
Mindenne jövőd
S' javaidat ronthatja.

Vagy hogy életedet,
Es becsűletedet
Kedved ellen forgattja

71.

Sással fedett házban,
S' gyakran nád hajlékban
Találsz csendes nyugovást,
De friss Palotában
Szép kárpiros házban
Láthat sz nagy vízfűza vonást.

Mert nem szegenységért,
Hanem nagy értékért
Szerzenek kardoskodást.

72.

Hir postán manéssel,

S' ha-

S' hamar repülessiel,
Szokott sokat hazudni,
Noha igazat is,
Vilzont hamisítat is
Tud község közt binteni;
Soha nem aluszik,
Oda is érkezek
Hol nem kellene lenni.

73.

Nem az akaróé,
Sem pedig fuóké,
Pállyának el nyeresége;
Mert isten rendel,
S' egyedül viseli
Kinek meddig menése.
Ad a' kinek akar,
Mást meg porban takar
Nyilván legyen tetszése.

74.

Az állata lan szív.
Magának is nem hív
Máinak is jár vesztére.

Kuasz szénán fekszik,
De benne nem eszik,
Morog éhült ökörré
Harang is csak hirdet,
De maga nem mehet
Templomba az Misére.

75.

Irigység oly dolog,
Az melly szívben bolyog;
Van maga gyötrelmére:
Mert kire ma dúl s' fül,
Holnap arra szorul,
Nincs az is öröme,
Ha más vesztén örül
Maga belé kerül,
Lelz az is sérelmére.

76.

Az község bírása,
Ez igazgatója
Szükség adgyon jó példát;
Magát igazította,
S' életét jobbitta,

Jó rendbe végye dolgát;
 Hogy alatta valók.
 Fő, s' köz minden állók
 Dicárjéll hivatallyát.

77.

Mostani igazság,
 Abrázolt ravaltság
 Hasonló pok hálóhoz.
 Kit el-izaggaít bogár,
 Muskának erős zár,
 Szegénység ejt bíróhoz.
 Kis ort kemény vas láncz,
 S' nagy latrot pedig táncz
 Kötöz akasztó fához.

78.

Igaz törvént ne ronts,
 S' jó rend tartást ne bonts,
 Ha kívánsz uralkodni:
 Régi fel-bánt határt,
 Mellyet az ősd járt
 Ne engedgyed bontaní:
 Az hamist gyűlöllyed,

S' 23

S' az igazt szeressed,
 Ha akarsz sokat élni,

70.

Az meg-kötöztetett,
 S' fogságra vettetett
 Embernek az mentégre
 Nem csak haszontalan,
 De ugyan oktalan
 Birónál könyörgése
 Mert birót vádolni,
 Es nem tanítai
 Láttatik az beszéde.

80

Szerenesétlenségnek,
 Es szám ki verésnek
 Nincs kedvelébe hazájá,
 Mint az vadon erdő,
 Puzta, barlang, s' mező
 Az hó senki nem látta,
 Régi boldogságát,
 Vót, s' költ állapottját
 Hogy többé ne ohajcsa,

H

Nyom

81.

Nyomorúlt embernek,
S gonosz életnek
Aralmas hízkelkedni.
Bár legyen vak, vagy hat
Az mit üdö hozhat
Hasznosab meg-mondani:
Hogy az irigységet,
S alá áfort vermet
Tudhassa el-kertülni.

82.

Azt ömlőczyi rabság,
Nem csak nyomorúság
De nehezebb halálnál,
Mert egyszer meg-halni,
Hosszú kiútul válni
Könnyeb sőt többet használ,
Hogy sem csak sijlódni,
S azon lopánkodni,
Hogy szabadsága másnál.

83.

Barátság kötele,

s' egy

S' egy máshoz hitele
Igaz tanács sérelme,
Sőt az törvényben-is,
Még súlyos ügyben-is
Nem férhet veszedelme:
Mert a' Izeretnek,
Es hitetlenségnek
Nincsen semmi gyötrelme.

84.

Az mély gondolatok,
Es szívbéli tiúkok
Tanácsal erősödnek,
Hadak vezérlése
S' népek intézése
Nagy gondal viseltetnek;
Nyelv igazgatása,
S' annak zabláása
Van kezében Istennek.

85.

Keseredet szível,
S' meg-bántódott úggyel
Ha meg-átkoz valaki,

Ha

Féltly

Félly meg-halgtatják,
 S' panaszban véterik,
 Mert okot adtal neki,
 Hódgya az Istenre,
 Nincsen más fegyvere,
 Nem fogja pártját senki.

86.

Néked esedőket,
 S' okolom kérőket
 Meg ne utálljad soha,
 S' ne inkább féllyenek,
 Hogy sem bűcsűllyenek
 Ne mongyák vágy mostoha,
 De kegyeségedért
 S' másokkal tettejőért
 Dicsírtessel mindenha.

87.

Nem jó erőizakkal,
 S' csalárd hamis szokkal
 Másokat meg-bántani,
 Hát te mit nem szeretsz,
 Abban miért crediz,

S' ki-

S' kívánsz másnak ártani.
 Mert mi neked fájhat,
 Másnak-is az ártbat
 Téged-is fog rontani.

88.

Az tiszteletéges kár
 Nagyob haszonnal jár,
 Ektelel nyereségnél,
 Noha meg-szomorít,
 De viszont bátorít
 Nem-is vádól Istennél.
 De az ragadomány
 Valameennyi, és hány
 Gyűlöltet embereknél

89.

Boldogtalanságot,
 Mely nyakadra hágot
 Azt békével szenvedgyed,
 Hogy ha nem szenveded,
 S' békével nem tűröd
 Bortal nyomát se verjed,
 Az míg pedig el-jön

H,

Nem.

Nem az után későn,
 Annak eleit vegyed,

90.

Mások veszedelmén,
 Botlásán, s' el-estén,
 Boldog szokott tanulni;

De reménség oly gyors,
 Nem fél mit bozozon sors,
 S' nem tud arról rettegni.

Hogy szoros a' kapcza,
 S' majd hátán lesz pálcza
 Azt nem tudja el-hinni.

91.

Háládatlan Világ,
 Jó tétedért is rág.

S' gerjeszt ellened tüzet,
 Ho gy ha teszel kívül jól,
 Még érette meg-szól,
 Erdemeften nem fizet.

Mert jól-tett helyeben
 Innod sem hágy vizben,
 Hanem posványba vezet-

92. Nem

92.

Nem mindenkor hasznos,
 Ollykor inkább káros
 Szegyet szeggel ki-verni,
 Mert bolzsíút haraggal
 Vagy űstők vonással
 Nem jó gyakran követni:
 Ne tartsd nyereségnek,
 Hanem vak verésnek
 Eben gubát cserélni.

93.

Hasznos rabotának,
 Jutalmas munkának
 Fáratsága nem nehéz,
 Mert ki jól vét ágyat
 Talál nyugodalmat
 Annak álma édes méz
 De remenség alatt,
 Nehéz a' szolgálat
 Gyakran pénze benne vész.

94.

Piateki vlg tánczot,
 H4

S'meg:

S' meg-evert malaezot
 Vasárnapi bútalál,
 Mert szép idő után
 Nagy menydörgés postán
 Nyomorúsággal téplál,
 Az illetlen öröm.
 Lesz keferű űröm,
 Sok jajtfejedre számlál,

95.

A' szó sebbe nem fér,
 Villámás meg nem tér
 Repül nincs rokonczája
 A' mi volt, és meg-let,
 Vissza az nem térhet
 Mert szemérmes orczája,
 Így el-lőtt nyil vasa,
 Nem vonyatik vissza
 Mert romlana pálczája,

96.

A' ki szegény, s' kevély
 Az a' beteg személy
 Csúfja lehet mindennek,

A' ki

A' ki gazdag főlvény
 Igazán jövevény
 Fia sovány életnek,
 A' ki vén, s' parázna
 Latarságnak válsza,
 Pazarloja pénzének.

97.

Ne verjed dió fád,
 Mely bőv gyümölcsöt ad,
 Sőt töréstől őrizzed:
 Mert szelid intéssel.
 S' nem pálcza veréssel
 Gonoszt jóvá teheted:
 Vetsző árnyékával
 Nem csak zabolával
 Az fő lovat térithed.

97.

Az olajt az tűzre
 Hőntözd, s' szétre,
 Sebesleb lángot ereszt.
 Haragot bufszúval,
 Ne gyujtsd kemény szóval,

H;

mert

Mert olykor romlászt terjeszt.

De engedelmes szó,

Mint jó étket a' jó,

Szokott izire gerjeszt.

99.

Az parányi csupor
kicsiny tűznél fel for,
Bár ne legyen nagy lángnál.

Istentelen harag,

Kit bősztűs ég farag

Nem hoz egyebet kárnál,

A' tisztesség pedig,

Meg-becsüli erőig,

Jól ba' káposztás husnál.

100.

Bosztűs ég olly dolog,

Szüntelen csak lobog,

Siet bosztű állása:

Erteket praedára

S' életét koczára

Vetl, nem néz kárára:

Hogy ha kevés az-is,

Még

Még szegény lelkét-is

Adja az kárhozatra.

101.

Természet hajlando

S' mindentre ragyodo,

Jár, s' kerül minden bokrot

A' szokást neveli,

S' tilalmat kerül

Vészzen gonoszra okot,

Hogy ha engedez néki,

S' nem lesz kemény fékl,

Talál vesztetre modot.

102.

Az gonosztért jóval,

S' haragért szép szóval

Tanully elget tenni.

Bosztűs ég rételért,

Es kár szenvedésért

Ne kívány kardoskodni.

Ha kinck ártathatál,

Es kárban hozhatál

Tudgy annak meg-engedni.

H6

103.

103.

Ki vermet és másnak,
 Meg-látta magának
 Ne legyen koporfoja:
 Mert ki barátjának
 Vagy atyafiának
 Lészen hamis vádlója,
 Maga nyaka szegik,
 S' mélyebb kutban esik,
 Légyen mások példája.

104.

Minden romlás előtt
 Az kevélység felhőt
 Dagaftt ember szívében;
 De az eset után,
 Noha késő osztatn
 Veszti magát esziben:
 Hogy Isten elméjét,
 El-vőtte volt, s' esztét
 Nem maradgyon büntelen,

105.

A' szerencse pörög,

Es kincsével esőőg
 Szem bé-kötve ugy lézeng.
 Igér gyakran gyöngyöt
 De ad béka követ
 Adománya csak kereng:
 Triumfáló szekér,
 Meg-fordul, s' földhöz vér,
 Viszonta' porban fetreng.

106.

Becskorban keresni,
 Csismában költeni,
 Esik becsfílleredre:
 Papucsban kezdeni,
 Meztőláb v. gezni
 Lészen nehézségedre:
 Mert keserves inség
 Az utolsó szükség,
 Ha talál vénségedre.

107.

Az ki nem tud tűrni,
 Nem tud uralkodni,
 Bár ne mennyen Udvarban,

H7

Mert

Mert a' nyomorúság,
Oskola, s' tanuság
Meg-tanít dolgaiddban,
Keveset költeni,
Es sokat foldozni
S' ugy élned ez világon.

108.

Az nyomorúságot,
Es fanyarúságot
Azok tudgyák szenvedni,
Az kik csendeséggel,
S' tűrő békeséggel
Azt el-tudgyák fedezni;
Mert az őszton ellen
Rugodozni fennyen
Attalmadra fog-lenni.

109.

Egy szál fa nem erdő,
Bár legyen a' fenyő.
Nem mondatik ligetnek;
Talyiga nem szekér,
El-vonnya egy őszvér

Kicsiny

Kicsiny terh hat őkönek.
Egy ember csak egy szám,
Nem férhet rá több hám,
Meg nem felel kezőnek-

110.

Az béles sütéshez,
Es az Uri névhez
Sok eszik őz kívántatik:
Mert Uruszt subárul,
Nem czondra gubárul
Meltán Urnak mondatik:
Es nem egy beresűl,
Sok Udvari népről
Udvata dicsértetik.

111.

Titulussal élni,
S' jószágot nem birni,
Igen csekély méltóság:
Mert nem tituluson,
Sem czifrán járáson
Tetstzik-meg az uraság:
Igy szólót el-adni

Es

Es pört vásárlani
Nagy ostoba bolondság.

112.

Mikor jövedelmed,
Lészen csak egy pinzed,
S' rőbber költsz kettőnél,

Akkor kezdsz fájni,
Mikor fogsz nyujtozni
Külfelyb rövid leplednél.

Mert egy kettő híján
Nincsen igaz számán,
Vólt az tékozlo kéznél.

113.

Ha érteked vagyon,
Ne engedd szabadon
Másnak birni éltedben;
Jobb tőled várjon más,
Hogy sem te nyavalyás
Kolduly mástul kenyérben:

Mert nyomorult dolog,
Az hol panaszf forog,
Sajátodnak kertében.

114.

114.

Ha bírsz gundagsággal,
Ugy velsz számot azzal
Ne légy néki szolgálja:
Mert ha te tőle vársz,
Nem lesz ur, s' hogy ha jársz
Utánna, hanem rabja.

Azért job te költsed,
Hogy sem mástól féltsed,
Hogy más el ne prédállja.

115.

Náladnál nagyobnak,
Es hatalmasabnak
Ne add marhádat költsön.
Mert farkas malaczat,
Nem láttad, s' hogy konczot
Nyálazatlan el-ejcsen,
Igy ha urral perelsz
Csak hamar raskát lelsz;
Inkább távul felejesen

116.

Az nagy lakodalem

Csu-

Csufoló jutalom,
 Sopánkodó tékozlás:
 Az pompás temetés
 Csak pénz vesztegetés,
 Szántizándékkal kár vallás:
 Hádakozó költés
 Ez immár dicsőség,
 S' bölcseknél is javallás.

117.

Az szegénység aláz,
 S' virtust nem koronáz
 Erdemed le-tapodgya.
 Bár légy vitéz, okos,
 Gyors, és alkalmazos,
 De szűkséged el-nyomja:
 Mert nem az érdemre,
 De teli erősenyre
 Persdől a' koczka hatra.

118.

Vitézlő kötségnek,
 S' hadbéli embernek
 Az a' kedves hazája.

Szeg

Szerencse kedvének,
 S' nem maga kényvének
 Akarattjáról láttya,
 Ott van Nemzetsége,
 És ismeretsége,
 A' hol sóglyát talállya.

119.

Az vitézlő kötség,
 És hadi erőtség
 Akarból is útát nyit,
 De kétségben estet,
 S' áronyékul hertet
 Vár, sem fegyver nem segít:
 Kis herteleséggel,
 S' hintegető birrel
 A' félszunyát el-rémit.

120.

Csak legyen éteked,
 Bár ne legyen eszed
 Ültetnek felső polczra.
 Szolhacz gyermek módon,
 Neved lesz Salamon,

VI-

Vigyáznak a bacsodra :

Fejért feketének,
Feketét fejérnek
Festhecz akarodra.

121.

A' ruha éketség,
Pénz pedig tisztesség
E' mostani időben.
Hogy ha ez hiányos,
Magad sem vagy hasznos,
Alig eszel kenyérben,
Mihez Virtus nem fér,
Ez a' kettő rá ér,
Es mosdat leg elsőben.

122.

Természet folyása,
A' kincs kívánása;
Noha igen féltelmes:
Jo lelki ísméret
Hamis pénzt nem szeret,
Mert léleknek féltelmes.
Mert kincset szerzeni,

Tara-

Tartani s' őrzeni
Eletnek veszedelmes

123.

Beteg sokat kíván
Egészséget híván,
De kevészt nyer azokban,
Mert méznek kevesse,
De nem a' felesse
Adhat jó íz szájdában.
Háját is el-rejtik,
Szegre fel-függesztik,
Az eb ne egyék abban.

124.

Ki akar jádzeni,
Nem kell álmadozni,
Pénzt el ne veszesse:
Mert szemének való
Aratáskor sarló,
A' kezét meg ne m'esse.
Kovácsis tart fogót,
Mikor csinál p'tkot,
Magát meg ne égesse.

115.

125.

Szén égető tőkért,
 Es nem szalma kévét
 Nézdegel az erdőben;
 Macska-is egérrel,
 De nem a' medvével
 Almodik kemenczében.
 Kinek mihez kedve,
 Ott akad meg. szíve,
 S' arra czéloz mindenben.

126.

Nincs semmi bölcsesség,
 Es gondolt eszeség,
 Az Ur tanácsa ellen,
 Noha el-rendeli,
 Az ember, s' intézi
 Dolga miképpen kellyen,
 De Isten vezérli,
 S' egyedül viseli
 Uttya miként, s' hogy mennyen.

127.

A' maga el-hitség,

Esz-

Biztelen kevélység
 Térít szégyen vallásra,
 Ha ez ilyen botlik.
 Hidgyed nagyot esik
 Majd nem méltó szánásra.
 Maga bolondságát.
 S' akarva lett dolgát,
 Nem-is kenheti másra.

128.

Ki bogár után jár,
 Gyakran követi kár
 Süllyed, s' gázol a' sárban.
 Ha indul is vízre,
 De nem víszén kélzre,
 Ott-is maradhaez szomjan.
 Azért Vén tanácsa
 Jobb sem ifjú gáncsa,
 Mert igazit jó karban.

129.

Az eber szöriről,
 Szamárt fűleiről
 Könnyen meg-ismérhetni:

Esz-

Emberről erkölcséről :
 S' maga viseléséről
 Bizvást meg ítélni.
 Ha érdemli jobbra,
 S' ha nem méltó balra
 Az ollyat kell ítélni.

130.

Pokol, s' vézedelem,
 S' feneketlen verem
 Meg nem elégedhetnek,
 A' vándorló elmé,
 Es az ember szeme
 Illyen telhetetlenek :
 Mint a' Víz kország
 Halálos szomjuság
 Kornyadozó betegnek.

131.

Maga kényén járó,
 Mint a' szebes ráró
 Szabadság méltósága:
 Nem ilmér rabságot,
 S' nem fizet birságot

Ma-

Magános urasága.
 Mert kinyes akarar,
 Mint futó agarar
 Ugy hordoz mulatsága.

132.

Kedvesen halgattyák,
 Ha mások állattyák
 Szabadságnak oltalmát :
 De kevesen vannak,
 Az kik az ollyannak
 Segétenék hatalmát
 Ki ki firos konczrul,
 Más boros palaczkul,
 Féli el-vonják orrát.

133.

Udvar habzó tenger,
 Mély örvényben kever,
 Ha nem tudsz bizelkedni
 Gyakran más notáját,
 Es szokatlan tánczát
 Kedvetlen kell ugrani ;
 Tökéletlenséggel,

A

sok

Sok csél s' csap beszéddel
Kell grátiát keresni.

134.

Job gonosz életet,
S' szerencsétlenséget
Embernek el szenvedni,
Hogy sem álnokságot,
S' hamis csalárságot
Pirulva szégyenlení :
Mert sok fortély után,
Bőstelenség méltán,
Fog tégedet üldözni.

135.

Az virtus türéssel,
S' erős reménléssel
Erdem elcséretet
Mert a' szabad türés
S' kétséges remélés
Csak Nemes vért illeshet
Mert könnyen szenvedni,
S' kétségrel mit várni,
Hozhat jó nyereséggel.

136.

136.

Sok álom szakasztáft,
Törődést, s' udvarlást
Tűrve nyeg az magában,
Az ki más alzraán,
S' nem maga tányérán
Akar enni a' konzban,
Mert az kötelesség,
Nem leg kisebb iség,
Ki van más birtokában ;

137.

Nem mondom uraság,
De azért boldogság
Ki lakhatik házában,
Bár fűst és legyen is,
Es fűszal fedet is
Jobb más palotájánál.
Ki ha azt nyerheti,
Magával hitei
Nincs jobb étek tormánál,

138.

Az út közönséges,

140.

De

De a' győzedelmes
járhat rajra bátrabban.

Mert nem a' félelem szlv,
De a' ki bátor, s' hív
Mehet az tilalmasban
Lám farkást hurittyák,
S' gyakran rijogattyák
Még-is el-kap jubokban.

139.

Farkas ha koplal-is,
Nem cserélne még-is
Az kalmárok ebével:
Ebnek vas láncz nyakán,
Kötve szekér farkán
Noha lakik jó lével,
Farkas úr maganak,
Őrül szabadságnak
Ritkán űrik veszfzövel.

140.

Reménség ha rád néz,
Edesb hogy sem nád méz
Biztat jóvendő jókkal.

K

Karón varjat mutat,
S' igirettel úntat,
Hogy mindentád marokkal,
De ha meg-kezd csalní.
Akkor fogsz te falni
Mérget teli torokkal.

141.

Az boszfzu állásnak,
S' dűbött baragjának
Tanácsa veszedelmes,
Rosz tesslet életnek,
S' telki limeretnek,
Tanuja nem hitels,
Meg olynak szava-is,
Bár volna igaz-is
Bizonyosága kétséges.

142.

Soha nagy Urakkal
Cseresznyét marokkal
Te ne egyél egy tálbúl,
Ha ezel szépiben
Efel irigységben

13

Rád

Rád lövöldöz magvábul.

Ha csontot nem ront-is,
Jelt hágy rajtad még-is,
Hogy nézd mászszor távulul.

143.

Nem jó boszoruságra,
Urakat s' haragra
Senki nek logerleai,
De hogy ha cselekszi,
Tanácslom hogy meszsi
Igyekezzeék kerülni
Mert nehéz kő keriben
Kedv s' akarat ellen
Urakkal tánczot járni.

144.

Nagy Urak szerelme,
S' kedveknek öröme
Jár gyakrabban nyúl hátón,
Melly hol egytér nyugszik,
Mászszor ott nem fekszik,
Nyomot sem hágy az hantón,

197

Igy az Urak kedve,
Egytér volt nevére
Mászszor veretett nyakon.

145.

Szolgád fizetését,
S' meg érdemlett bérét
Meg ne tarcsad magadál,
Hogy meg ne átkozzon
V gy kárban ne hozzon
Jukáb mondgya volt Urnál.
Mert boszoru állást kér,
Meg tartott igaz bér
S' vádol mindenkor másnal.

146.

Ha ki az Urához,
Avagy hazájához
Hívseget meg-mutatta,
Minden több jó ágit,
Es egyéb virustit
Buzel fellyűi haladgya,
S' győzedelmi pálmát,
S' Laurus Coronáját

14

Mély

Méltán meg-kívánhattya.

147.

Igaz hívségedben,
S' kötelelségedben
Ligy álhatatos föttig;
Mert az árultatás
S' áruló habozás,
Noha jól tart ideig,
De áruló maga,
Nem lesz kedves soha
Bár éllyen akar meddig.

148.

Tűz azt melegíti,
Ki közel érheti
Nem ki távol mutatya,
Ki farkallya Urát,
Iokáb veszi hasznát
Mert méz magát nyalattya,
De ki rosz magának
Nem lehet jó másnak
Szolgát az út választya.

149.

Az praktika kettős,
Ki nem éri ag-nős.
Bir az együgyű szível.
Mert csak maga sákját,
S' nem mások kosárját
Alnok tölti eperrel.
Az hárfát akkor hántya,
Az mikoron látta
Teli vagyon mezgével.

150.

Ne örűly bitangnak,
S' hamis majorságnak,
Melly csak kedved gerjesztli,
Száz igaz pinz közöt,
Egy hamissan gyűjtöt
Többit-is meg-emészti:
Mert Elópus ebe
Arnyéknak örűlve,
Az konczer-is el-vesztli.

151.

149. Gazdag ki forrával,
K.

S' er-

S' enteke javával
 Panasz nélkül meg-nyugszik,
 De nyomorult, a' kit
 Fősvénység meg-vakít,
 Sorsával nem elégszik;
 Mert ki uforával,
 Keresi záloggal
 Csendeslen nem aluszik,

152.

Hamar gyűltött marba,
 Ollyan mint fűz moha,
 Hertelen kevesedik;
 Mert hamis marbája
 Őszve gyűlt aranya
 Az igaznak tartatik.
 De az kézi munka
 Bár gyűllyön halomra,
 Nő, terjed, s' szaporodik.

153.

Ebűl gyűlt szérdéknék,
 S' hamis kereketnek
 Prédára kell oszlani,

Másod s' harmad izig.
 Rosz bitangoak addig
 Hellye sem fog láttani,
 Mert átok fiakra
 Hamar jön, s' annyokra
 Az kik fognak kodulni.

154.

Igazat semmi kár
 Todullynon reá bár
 Meg nem szomoríthatja,
 Kivánsága el-jön,
 Ha léssen-is későn,
 Kedvét meg-vidámltja
 De az Istentelen
 El-esik hirtelen,
 Mert vétke meg-vakltja.

155.

Az ki tulajdonát,
 Es' igaz marbáját
 Oszta a' szegényeknek,
 Inkább gazdagodik,
 S' jobban mohosodik,

16.

Nincs

Nincs hiya énekének,
De kik másét lopják,
Koborolják s' folztyák,
Nagy szükségét szenvednek.

156.

Midőn szidalmazod,
S' a' szegént rongálsz,
Káromlód Istenedet,
Ha pedig ruházod,
Szükségét táplálsz,
Tiszteled teremtedet.

Mert az alamisna,
Lesz uőra haszna
El nem rejti bérédet.

157.

Nyomorúságában,
Nem boldogságában
Barátod látogasszad,
Te tanácsod jelsz,
Nem győzőüőűsége
Legyen, kívül biztasszad,
Mert az bizelkedés.

Ha

Hazug incselkedés
Akar honnét fordítsad,
158.

Hol jo szívellátnak,
Ott meg ne unnyanak
Vifely gondot jol arra,
Mert ha ma itatnak,
Holnap nem kénálnak
Találsz bé-zárt ajtóra,
Azért nem mindenkor,
De csak idejekor
Járhatsz az pap sajtára.

159.

Mint moly az ruhának,
Es féreg az fának
Ugy árt bánat szívednek.
Mert busulás fáraszt,
Az gond pedig bádgyaszt
Szerelme-is lelkednek.
Csontod hasogattya,
Velődet száraztja,
S' gyilkosia életednek.

17

160

160.

Nem annyira hasznát
Mint élete hoszszát
Ember nézi mindenben,
Ezért gyakran izzad,
S' haja szála borzad
Maradhaszon életben.

Leginkább életéért
S' megmaradásáért
Ki. ki, aggik lelkében.

161.

Nagy hasznát kicsiny kár,
Erdegellyen-is bár,
Azzal el nem fogyattya,
Kispartak tengerben
Follyon bár szűntelen,
Ugyan meg nem árasztja,
De apro fővenyet,
Nagy ár viz el-lephet,
S' végre széllyel oszlattya.

162.

Mondolás bélesnek

S' tef.

S' téjfeles lepénnek
Ha mindenét fel vetnéd,
Sok költséggel lenne,
Nem-is ennél benne
Csak vajatlan meg-sűtnéd
Mert a' rest többet jár,
Fővenyt érhet tőb kár,
Ha panaszszát éntenéd.

163.

Nem leszzen gazdag dús,
A' szemermes koldus,
Ritkán eszik kalácsban,
Mert néma gyermeknek,
Es meg-kötött nyelvnek
Nincs értelem szavában.
Sűlt galamb nem repül
Az tűz helyen kívül,
Senkinck-is szájában.

164.

Ajándék marhának,
Nincs odva fogának,
Kért el ne vehessed:

Hol

Hol adnak malaczor,
 Ott ne tarts tanácsot
 Azt miképpen mellyeszszed,
 Hanem mindgyárt sákkal.
 Es az után nyárfal
 Forgolodgyál hogy süssed,

165.

Adott jól felejtse,
 S' panaszbán ne ejtse
 Ha kinek jóval voltál,
 El-vett jorul pedig
 Emlekezzél holtig,
 S' hálá-dás mutatással.
 Ha adsz, adgy jó szível,
 Ha kérsz, ved jó kedvel,
 Hogy meg ne utáltsál.

166.

Nem árt az illy átok,
 Es illet len szitok
 Melyre nem adtál okot,
 Mert a' számár rivás,
 Es kussz ugrás

Mész-

Mészíze étni nem ízokott,
 Gonosz jámborokért,
 Hamis, igazakért
 Mindenkoron adatott.

167.

A' szép csorgó forrás,
 Szemnek kedves látás
 Az elmét ujithatya,
 Szép gyönyörű pálit,
 Melly ezer kedvet nyit
 Az szemet bizlalhatya.
 De igaz barátság,
 S' meg-rögzött társaság
 Életet hoíszszabbhatya.

168.

Szeretet égő tűz
 Öszve serkentet s' fűz,
 S' egyben kapcsol két lelket.
 Evez egy hajóban,
 Lépi igaz nyomban
 Térsen edgyé két szívet.
 Az mit beszéli nyelve,

Azt

Azt kívánnya szíve,
Terjesztse jó hír, nevét,

169.

Régi barátod,
Meg ismért társodat,
Szeresd miként lelkedet,

Gyakorta aglóvon
Verik farkast agyon,
S' bélelhetik mentéder.

De mint délczegevad ló,
Az új társ sem való,
Félben izegi kedvedet.

170.

Szeretőnek sebe
Nem idéz törvénybe,
Jobb sem gyűlöld c. ókja.

Barátod mindenkor
Szeret, nem csak olykor
Midőn aranyad láttya,

De Judás áruló
Csókjával ajánló,

Rajzott mérgét mutatya.

171

171.

Arkozott szegénység,
S' fagyarkozott hűség
Nem talál barátságot;
Mert a' hűkölködő,

Majd nem is illeendő
Ismerjen rokonságot:

Hanem az Uraság,
Ajándék, s' melósiág
Nevel attyafiságot.

172.

Szerencse elsőnyét,
S' állhatatlan klocsét
Ha veled nem közlőtte,
Csendeséghen élhetisz,
S' tölle nem is félhetisz
Hogy kedved nem nevelte.
Mert ő lenyert házból
Szegény társaságból
Minden közit kivette.

173.

Prokátorra pered,

S' új.

S' új orvosra élted
 Ne bízd rejllyel ségesen.
 Lám Isten néked is
 Adott eszt, s' másnak is,
 Dolgod vífeld eszesen.
 Mert szener kovácstúl,
 S' lánakot czigántúl
 Nem vehetni nyertesén.

174.

Doctor a' nyavalyát,
 S' Prokátor a' Causát
 Igen ritkán enyhíti,
 Doctor purgatiót,
 Másik exceptiót
 Ad, kivel nehezíti;
 • Így egésségedet,
 S' minden értekedet
 Gyanó perrel emészti,

175.

Mi nincs okosságból,
 Van a' kábaságból,
 Nem-is létszen állandó,

Minek nincs ereje,
 Annak nincs gyökere
 Nem lehet maradandó,
 Mert jégre meczett kép
 Nem leiz fokáig ép,
 Mert széltűlis olvadó.

176.

Embert nevetésén,
 S' habota szerzésén
 Itilheted bolondnak,
 Ki minden beszédét,
 Es cselekedetét
 Meg neveti magának,
 Es csak kaczagásról,
 Nem valami jóról
 Adhat tanácsot másnak,

177.

Egyszeri dorgálás,
 Vagy kemény riasztás
 Többet használ okosnak,
 Hogy sem száz vereség,
 • Avagy kemény inség

Minek

Al-

Altal kodott bolondnak;
Mert bolond nem bársont,
Hanem heres válzont
Erdemel csibájának.

178.

Hejában perlelel
Fbet. s' mellyeszenti,
Nem szalonnának való
Illyen az ostoba,
S' tudatlan goromba
Ehez színtén hasonlós
Akar minttanítad,
Bár pálczával csapjad,
Nem léfzen botból farlós.

179.

Puha, s' henyélő test,
Ektelességet fest,
S' nevelője romlálnak:
Gonoszságnak vára,
A' köz jónak kára,
Fia a' torkoságnak.
Mint vér szopó nádály,

Vagy

Vagy méh rontó harkály,
Oka lok latorságnak.

180.

Ha a' szekér-kenőt,
Avagy lépes veszfőrt
Forgatod a' kezedben,
Köni ösödre ragad,
Szakállodban akad,
Kit le nem moshatsz vízben,
Igy gonolj barátság,
Es lator társaság
Mocskol bőcsületedben.

181.

Ne féllj a' kérkedő,
Csácsogó, s' fecsegő
Maga hányó csél csapúl;
Mert olyannak nyelve,
Verfengő fegyvere,
S' bizodalma ajtón túl,
Mint az eb csak ugat,
De nem igen marhat,
Meg ijedven farkastúl.

182.

182.

A' korsót a' vizre,
Addig horgyák, s' légre,
Mig cserépenkint török.

Igy ember lopásra,
Addig jár fosztásra
Véletlen fel-függesztik,

Mert a' tudni való
Vizben nem lesz haló,
Ki kerékre tartatik.

.83.

A' lator erkölcsnek,
S' rossz igyekezetnek
Sok ajándék sem elég.

Latornál nincs vétek,
Semmit nem tart bűnnek
Patvar tarsa mind éltig;

Mint az eb a' Dunán
Egyszer által úszván,
Keszül mászszor tengetig.

184.

Ördögnek idig,

De nem azért fottig
Kel gyertyát-is gyújtani,

Náladnál rosszabnak,
Es aláb valónak

Olykor sokat kel tűzni,
A' jó eggyeségért,

S' csendesz békeségért
Sokat el kel halgatni,

185.

Jobb más latorságz,
S' titkos csalárdsága

Miat, embernek veszni,
Hogy sem félelmében,

Avagy ijettében
Gyalázattal meg halni;

Mert félelök harang szót,
Avagy gyász koporsót

Miként tud érdemleni.

186.

Inkább hidgy az ebnek,
S' meg dűhöt medvének,

Mint fecsegő embernek,

K

Mert

Mert az fene vadak,
Természetből marnak,
S' ártalmadra sietnek:
De hamissak szíve
Nem ott jár hól nyelve.
Orozva emésztenek,

187.

Noha kicsi a' bors,
Melegsége nagy, s' gyors
A' nagy babnál erősebb.
Az oktalán nagy test
Ha félénk, s' ához rest,
Vasnál mivel tettekes?

Mert nagy, s' tágas pajta
Ha türes, és pufzta
Oljal mivel bőcsüfsebb?

188.

Nem méltó az élni,
A' ki csak h' nyélni
Szokott, mint a' méh here:
Mert az hazájának,
S' közönséges jóinak,

Ném.

Nem néz elő-mentére:
Nyárban csak árnyékot,
S' télbe csak lasnakot
Keres, kőnyebtségére.

189.

A' tehennek tején
Meg-tetszik ide-jén
Létszfé túró bellőle,
Jo vásáris estin,
Nyeresség-is vesztin
Jelt mutathat kőnyűile,
Igy vírus iffióbúl,
Mint vas-szeg a' sákbúl
Ki néz, hogy szó! felőlle.

190.

Ha háborgattarik,
S' ok-nélkül bántatik
A' Nemzetes Nemes vér.
Nehéz azt kérlleni
Es meg-engesztelni
Mig magában meg nem tér.
Mert kigyó farkáért,

K2

S' az

S' az él vágásáért
Mindent mardos mihez fér.

191.

Dorgálás, és veszfűző,
Csak ne legyen késő.
Jót nevel a' gyermekből,
Ne bocsásd szájára,
Mert bűt hoz Anyára
Rosz szokott erkölcséből,
Fát-is mig fiatal
Hajthatsz akarattal,
Hanem rögzött tőrökül.

192.

Bóldogtalan férfi.
Oly Anya, kit rossz fi
Búval, s' gondal keserít:
Hasznosb ugy meg halnod.
S' fi nélkül maradnod,
El-törtened a' nevét,
Hogy sem Istentelen
Legyen, s' engedetlen
Jobb ki vájjad a' szemit.

193

193.

Jó erkölccsel tellyes,
S' jó hír nevél ékes
Vén embert meg bocsútllyed:
Meg-fogadd tanácsát,
Örizzed hagyását,
S' jó intését kövessed.
Ne illeld haraggal,
S' ne bosszszonesd csuffal,
Meg ne átkozzontéged.

194.

Miképpen tisztelted,
Atyádat, s' bocsútltyed,
Azont várjad magadra.
Mert Atyád sirála,
S' Anyád átkozása
Ostort fonyhat nyakadra.
S' hol nem fog viszketni.
Őt fogod vakarni,
S' nem lesz bírád fiadra,

195.

Gyermeknek játéért,

K.

S' őz-

S' özvegynék írásért
 Ne süvegely te soha,
 Mert gyermek játékkal,
 Az aszfzony írással
 Fizet miként mustoha;
 De szolgály te olynak,
 Hogy fáradságonak
 Legyen haszna valaha.

196.

Minden újság kedves,
 Az ő pedig reves
 Vetik a' fib vásárra,
 Új szita függ szegen,
 Az ő hever földön,
 Csak nem is teszik polczra.
 Noha az ő bortul
 Jobban, hogy sem mustul
 Mehetsz az ugró tánczra.

197.

Szerellem, és a' bor,
 Kiben ez kettő for,
 Nincsen ott nyugalom;

Mert

Mert edgyik szivedben;
 Az másik elmédben
 Haralmazott batalom:
 Mind kettő égő tűz,
 Kedved ellen bajt, tűz;
 Ezek vége fir, s' halom,

198.

Nem lát a' szerelem,
 Nincs nálla értelem
 Nem néz Iffiat, sem aggot,
 Bolyogva kit talál,
 Ottan kedve meg-száll
 Véli Diánát látott.
 Mint a' torna féreg,
 Nem rijsa hogy méreg,
 Hanem mézben harapott.

199.

Az nősző legénnek,
 S' klocses erszényének
 Nagyob híre sommanál.
 Férhez menő lyánnak;
 drága rubájának

K 4

Töb

Több székrénnye számánál.

Mert pecsenye fűsti,
Nagyobb szokott lenni
Mindenkoron magánál.

200.

Ha feleséget vész,
Búvár üres nem lesz
Fonnyadsz, száradsz mellette,

Orát is hogy ha vész,
Hidd nyughatatlan lesz
Kell lenned környülnöte;

De mikor versz Papor,
Fel-jedzed az napot
Mert lesz gondod érette.

201.

Házafok szerelme,
S' egyelő értelme
Nincs a' kendett orzában,

Mert a' nagy pipelség,
S' a' kendőzött szépség,
Vénust vadász másokban,

De tökéletesség,

Es szemérmetség
Foglal szívet magában.

202.

Beteget gyöngy vízzel.
S' bádgyattat gyors kézzel
Segítvén gyógyíthatnak,
Rabok vas békókból,

Láncz és kalodákból
Sokan szabadulhatnak.

Rögzött sérelemből,
S' bolond szerelemből
Eszre ritkán hozatnak,

203.

Szép aszszony, és jó bor
Igen meg-hitt jámbor
Emberr, kíván őrzésre,

Mert az aszszony gyarló,
Engedelmes, s' hajló
Hamar felel kérdésre.

Bor is kívánatos,
Nem kell hozzá lantos,
Alkolcsottart pénzédre,

K 5

204.

204.

Nem kell otran czéger,
 Haném torok, s' héber
 A' hol jo bort kezdenek,
 Mert bort nem czégerről,
 Hanem jó iziről.
 Az korsomán dicsirnek,
 Lyánt sem korszoruért,
 De a' jó erkölcsiért
 Leg hamarabb el-vésznek.

205.

Fazekat kongásán,
 Az ökröt vonásán,
 Válogattyák vásáron,
 Lyánt vak szerencsére,
 S' dicsért reménségre
 Szerzik költséges áron.
 De ha fog bibázni,
 Akkor fogsz te fázni
 Lepled rugta ágyadon.

206.

Csalárd a' kedvesség.

Hívságos a' szépség,
 Noha tűnik szemedben:
 Urát félő Afzszony,
 Mint a' drága bársony.
 Marad dicsiretiben:
 De az gonosz afzszony,
 Mint az hetes vászony
 Szapullást vár mindenben.

207.

Örökség, s' majorság
 Máz, s' minden gazdagság
 Maradnak az Anyóktul,
 Az okos feleség,
 Es jámbor segítség
 Adatik csak az Urútl,
 Es ha olyra találsz,
 Sok napokat számlálsz,
 Ment vagy világi bűtül.

208.

Jaj annak az háznak
 Hol telen, bikának
 Jármat verhet nyakában,

Hiv-

K. 6

Csak

Csak példa a' bika,
 Aszszonyokban ritka
 Mely nem szőne bordában,
 Hogy nyergellye Urát,
 S' félre tegye kontyát
 S' járja tánczát szomszédban.

209.

Egy nyakon ütésből,
 Vagy arczúl verésből
 Történik üstök vonás;
 Olykor csak egy tánczbúl,
 S' tréfálódó szóból
 Lészen házasság rontás,
 Hanem zárjad addig,
 Istállodat meddig
 Nem csik a' ló lépás.

110.

El-rejtett jót, kincset,
 S' gonosz feleséget
 Elmédből ki nem verhetsz,
 Mert mind kettő öly gond,
 Kt a' nyelv ki nem mond

Mind-

Mindenkitől epedhetsz;
 Hanem ha rossz hídou
 Lész, vagy nyúlászaton.
 Akkor ha mit felejtetsz,

211.

Gonosz hír szárnyon jár,
 Lót, fút, senkit nem vár,
 Előzi az mentséget,
 Jó hír későn terül
 Gyakran süllyed, s' merül,
 Véle hordoz kétséget:
 Bár volna igaz is
 Rostáltatik ugy is
 Szerezzen irigységet.

212.

Vén ember elméje,
 S' az iffiú ereje
 Verik meg az hadakat,
 Gyakran álnoksággal,
 És nem erőszakkal
 Rontnak erős Váratot.
 Mert az ész gyakrabban,

K7

Mint

Mint kéz vodászatban,
Kötöz Oroszlányokat.

213.

Erős az igazság,
Es az szép aszfzonyság
S' magát itató jó bor,
Ezek kik meg birták,
Es földre tapodták
Fejedelmeket sokszor.
Gazdagság s' bölcsesség,
Erő és vitézség
Nem bir ezekkel olykor.

214.

Kár vitéz férfinak,
S' kegyes jó aszfzonynak
Meg-vénhedni üdőtül;
Kár a' serény lonak,
Mint sebes folyomnak
Bénulni törődéstül.
De így jár e' világ,
Melly csak tündér hívság;
S' változó mindenestül.

215.

215.

Keletlen ott az kincs,
Hol jó egészség nincs
Jaj fáj, csak azt dudolliya.
Mert gyöngy, gyémánt, s' rubin
Nem ad kedvet máskint,
Csak szemedet bizlallya;
De az jó egészség
Epp kéz, láb; s' békeség
Bús lelket is táplállya.

216.

Számkivetést tőnni,
S' gonosz birben élni
Késervessebb halálnál.
Az mardoso szűkség,
Kit szenved az vénség
Mind sokkal jobban azoknál.
Mert ez három dolog
Már szokásból serog
Az emberek házána.

217.

Kövön kigyo nyoma,

S' re-

S' repülő sas úttya
 El-rejtetett látásban,
 De az iffiu úttya,
 S' el-tőkélt szándékja
 Titkosb ősvény magában;
 Mert titkát ki tudgya,
 S' rejtekét ki láttya,
 S' kit fogad tanácsában.

218.

A' fris tetfzin szinnel
 Ekes rosa reggel,
 Mindent indít öröme,
 Koszoróban ékes,
 S' ajándékban kedves,
 Méltó a' diestretre,
 De mulo szépsége,
 S' hervado épsége
 Bút hoz ottan szivedre.

219.

Az zengő méhecske,
 S' gyapjatlan nyűvecske
 Ha jút-is kemény télre,

Noha nem szánt, el-él,
 A' szűkségtől nem fél,
 Ki telet kikeletre.
 Nem vagy hidd felejtve,
 Az ki vagy teremve,
 Csak ügyed bizd Istenre.

220.

Sokat fárads vadász,
 S' ritkán szárád halász
 Ugy keresi kenyerét,
 Kapás nyes itovánt,
 S' madarász lepét hánt,
 Ellészthesse éhségét,
 Az arató eped.
 Kaszás hevet szénved,
 Tengethette életét,

221.

Az gyomor éhsége,
 És kenyér szűksége
 Mindent fel tud forgatni.
 Okost, bolondságra
 Jámber- is lopásra

Gyakran szokott útatni,
Mert ott van az inség,
Hol süveget szűkség
Kezd szitával földözni.

222.

A' fok u) találmány
Kitudná mennyi, s' hány
Mellyet az elme kohol,
Torok mélységéjért
S' kenyér szűkségéjért
Ember mindent ki gondol,
Mert hijános érték
Nem lesz teli mérték,
Torok jó hirt meg-mocskol,

223.

Esznek, hogy éllyenek;
Elnék, hogy egyenek
Sokan emberek közzül,
Mert soknak Istene,
Hasban reménsége
Van dicsőisége ebből,
Ha szomju gégejét,

S' c

S' el-száradott inyét
Oithattya borfos lével.

224.

Etel, s' ital, álm.,
Szűkséges ez három
Ez világi életre,
Mértékelve hasznos,
Szűkség kívül káros,
Ejt a' foka veszélyre,
Hol jó mód tartatik
Ott sok jó adatik,
Hoz, kívánt egélségre.

225.

Az mértékletesség,
Mint jó levegő ég
Hoz kedvet s' nyájasságot,
Mind Istent dicsérni,
S' egyéb dolgot tenni,
Nem reftell fáradságot,
Mert a' józan elme
Életnek szerelme,
Indít vig mulatságot.

226.

Részség oly étek,
Kiből minden vétek
Terjed egész világon,
Jó vitéznek ár,
Rájok hoz bűt, és kárt,
Mint történt Nagy Sándoron.

Ha Bacchus pohárát,
Gyakran töltöd, s' borát
Gázolsz te is ez uton.

227.

Az ki nyárba nem gyűjt,
Télbe keveset fűjt
Tiszta annak fazaka,
Ritkán ül ebédhez,
Semmit nem tesz tűzhez
Nem peniszűl kalátsza,

Henyélésen morog,
Hogy a' basá korog
Magára van panasza.

228.

Ektelen fősvénység,
S' rút telheretlenség,

syör-

Szőrű vétek magában,
Ki miot varas béka
Noha földben iyuka,
Nem mer enni az porban,
Sobrák embernek is,
Csak zab kenyere is
Mézes falat szájában.

229.

Jobb egy száraz falat,
Bár ne egyél halat
Csak lehets csendességben,

De az teli pincze,
Rakott báz, plot, s' itte
A' hol van vertengésben,
Nem élet, de halál,
Hol anyi bű talál
Oránként te lelkedben,

230.

Jól van annak dolga,
Régi buza doha
Kinek járja udvarát,
Tavalyi szalmája,

s' meg-

S' meg-maradt szénája
 Ekcsitti pajtáját.
 Van olynál bor árra,
 Nem kél az táskára
 Csusztathattya bocskorát;

231.

Jámborság ékefit,
 Szemérem tisztelit
 Magad jó viseléssel,
 Ruha szem-fény vesztés,
 Es külső tetterés
 Patikai festékkal,
 Természetén kívül,
 Ki szépségnek örül
 Jele jár keűs szível.

232.

Sokan kapállással,
 Vagy szép him varrással
 Szoktanak vetekedni,
 De az igazsággal.
 S' Istenes jóssággal
 Nem tudnak dicsekedni;

Azért

Azért nem miveder,
 De jó életedet
 Fogják az fontra vetni.

233.

Az mocskot mosással;
 S' gyakor szapullással
 Ruhából ki vesztetheti,
 Így az bünt sirással,
 S' igaz meg-bánással
 Tudhatod el-törteni,
 Es boldogulsz akkor,
 Haláloedhoz mikor
 Leg közellyebb fogsz járni,

234.

Nappali rettegés,
 S' éjjeli rémülés
 Az őríz lelki ismérte.
 Fél az álomtul-is
 Retteg a' széltől-is,
 Tudgya bűnnel ferezett,
 Ha valami mozdul,
 Vére benne posdúl,

Mert

Mert vétké romlást szerzett.

235.

Mikor törvénytől vársz,
Akkor jó uton jársz,
Nincsen abban rövidség,
Perlekedő társnak,
S' felcsarátodnak
Ne légy azért ellenség,
Hanem csak causának,
Es exceptionak
Légyen abból gyűlölség.

236.

Az ökröt a' szarván
Az harist a' szaván
Gyakorta meg-foharod,
Embert szabad nyelven,
Jobban mint lépésén
Beszédén nyomozhatod.
Elméje hol járjon,
Sziye mit kívánnyon
Könnyen meg-rosszálhatod.

237.

237.

Paránnyl bímbóbul,
S' kised virágjából
Nagy gyümölcs nevelkedik,
Alázatos szív-is,
Miként borostyán-is
Magassan emelkedik:
Mert együgyű szívben!
Nem kevély elmében
Az Isten gyönyörködik.

238.

Alázatos szível,
S' buzgó könyörgéssel
Meg-hatod az egeket,
Az irgalmassággal,
Es az igazsággal
Meg-váltod az vétkedet.
De álmotul félni
S' büntől nem rettegni,
Nem találod ezeket.

239.

Hadak meg-vetését,

L

S' ad

S' népek büntetését:
 Isten maga forgattya.
 Az házasság szerzést
 S' két személy meg kötést
 Csak egyedül mutattya,
 Királyi koronát
 S' ország birodalmát
 Kezéből osztogattya.

240.

Uram gazdagságot
 Ne adgy, oly jószágot
 Hogy ellened dagadgyak.
 Őriz szegénységtől,
 S' kolduló életétől,
 Hogy másoktól ne lopjak,
 Hogy az te nevedre,
 Es idvességemre
 Hamis hűtett ne szórjak!

241

Az nyelv gonosz fegyver,
 Meg-öl, s' büzben kever
 Szabadgyában hól úszhár,

Ökör

Ökör alatt borjút,
 Holló fézken hattyút,
 Ha nincsen-is, de mondhat;
 Így bűcsüfilletdben,
 S' érdemlett híredben
 Hamar földre rapodhat.

242.

A' meg-hólt emberről
 Ne szóly éktelenül,
 Hanem jobbitsd életed,
 Gondold utánna mégy,
 Kölcson't félő ne végy,
 Mások nyelvét enyhítsd.
 Ha vólr mi ráncorod
 Ellene, s' haragod,
 Aztat immár felejtse.

243.

Minden gyönyörűség,
 Nyavalya, s' egétség
 All őt érzékenségből.
 Ember alkotása,
 S' tagja formálása,

La

Föld

Föld, víz, ég és az tűzből,
 Kikkel hogy ha jól élsz,
 Hosszszu időket érsz,
 Mert életed ezekből.

244.

Az ora folyton foly,
 Meg nem eszi az moly
 Vallyon, ki határozza?
 Kertben is el-szárad,
 Szép rosa, s' el-hervad,
 Ki a' ki oltalmazza?
 Így ember el-tűnik,
 Élete el-mulik,
 S' teste földet halmozza.

245.

Az unalmas vénség
 Izetlen nevetség.
 Mert ég kedve kőrmére,
 Koczodás, s' irigység,
 Benne az főlvénység;
 Fél juthat zab kenyérre;
 Nincs ott vigasztalás,

Csak

Csak az álom látás
 Patkoltat meltsze földre;

246

Az kigyó meg ujjul,
 Az hangya szárnyaful,
 Ha érkezik vénségre;
 Szarvas meg-iffiúdik,
 A' sas le-verkezik
 Nagy hosszszu esztendőkre.
 Csak ember nyomorult,
 Romlott s' meg-szorult,
 Kicsiny s' rövid időkre.

247.

Üveg romló cserép
 El-tart, és lehet épp
 Száz esztendő múlva is
 Az ember élete,
 Ez világon léte,
 Bizontalan csak ma is,
 Ha mára virradtál,
 Holnapra bucsuszzál;
 Mert indulhatsz tovább is.

L,

248.

Fő fájás szédelés,
Csömör, s' hideg lelés
Fűvekkel űzetteik.

Az halál félelme
Szörnyű veszedelme
Meg-nem előzethetik,

Virágos kertekből,
S, Grottás tó vizekből,
Meg nem orvosoltatik,

Nincsen semmi újság
Hanem minden óhság;
Mert volt el-múlt űdőkben,
Voltak, és el-múltak
Kikről sokat szoltak,
S' vannak szó beszéd közben;
Ekképpen meg-lőttek,
S' meg-is történhetnek,
Es csak így mennek végben,

Gyors nyelv-is meg-némúl,
S' hamar

S' hamar elme tompúl
Vizsgálván az egeket
De én nem másokbul
Űdő meg-csalásbul
Szerzettem ez verseket.
Azért csak úgy fejtse
Hogy vizsgálja ne ércsed
Ez homályos igéket.

*Az esztendőnek
négy részének mi-
voltáról.*

1.

Most már minden ujjul,
Vigad, örül, s' vidul
Hogy tavaszi idő ér,
El-ment az hó, dér és tél
Zöld pást, verés kél,
Vig minden halom, hegy, s' tér,
Az kert virágokkal,
S' mező harmatokkal,
Minden bánatot el-vér.

2.

Nyár párló időkkel,
S' csattogó esővel
Gyakran kedvet változtat;
Bolha s' légy csipészlel,
Szunyog or zengéssel
Nyugodalmat nem adhar,

Epefz

Epefzto aratás,
Izzasztó kaszállás
Csak árnyékot kívántat.

3.

Ősz szőlő gerezdel,
Szép sűrű képékel
Az embert vidámittya.
Kövér, vad, s' madárral
Meg-tölt pincze borral
Lankadt erőt ujlittya:
Fáratsága hasznát,
Most vetzi s' jutalmát
Midőn asztágit láttya.

4.

Tél embert szomorít,
Gyakran tűzhöz szorít,
Hogy melegítse testét.
Sűrűn nyomja ágyát,
S' hűvelyezi álmát
Háunya s' veti elméjét.
H. mit gyűjtött nyárba
Most aprította talba

L5

Hogy

Hogy tegesse életét.

s.

Négy fertály esztendő,
Jó, s' gonosz idő,
Mutatja voltaképpen;
Miképpen kell élned,
Es mikor mit tenned
Elődben adja szépen:
Kopaszt borotválni,
S' haját el-tarolni,
Allyon üstőke éppenn.

Az

*Az különbözõ
szin festéknek értelme
és magyarázatya.*

1.

K Irály szin méltóság.
Bzúft szin Uraság,
Piros jelent szerelmet:
Fejér szin szűzesség,
Pásit szin reménység,
Téft szin jelent gyötrelmet,
Tenger szin habozó,
Láng szin tétovázó,
A' zöld jelent kegyelmet.

2.

Galam szén értelmet,
Rosa engedelmet,
Vörös jelent haragot:
Bz szin jozan elmét,
Medgy szin szív féltelmét

L6

Haj:

Haj szín jelent haragot.

A' szürke gorombát,

Hamu szín ostobát,

Sárga jelent bolondot.

3.

Baraczk szín együgyűt,

Viola mord kedvűt

Az kék jelent kétséget:

A' gyász fekete szín

Eletünknek estin,

Halálra emlékeztet.

Szederjes siralom,

Szívbeli fájdalom;

Ad mindenik értelmet.

VEGE A' MAGYAR
Sententiáknak.

Bé-

*Bé-fejezése ez ver-
seknek.*

V Eget vetek immár csekély
rithmusimban,

Noha az irigység tudom veszi
szóban,

Ha ki nem szereted irjad mását
jobban,

Ne marczongd elmémet ez kis
csiny munkámban.

Harkály eledelért keres fában
férget,

Eszébe sem veszi, vág mellyére,
terhet,

Tudom verseimhez hogy elég
szó férhet,

Mert bika alá-is az nyelv borjut
tehet,

Méhecske rosáru széd jó édes
mézet,

Ly

Az

Az pók reá meavén ízi azonrul
 mérget,
 Apelles képében varga talált vét-
 ket,
 Mondván czippelyöshez nem-
 szabott mértéket,
 Roka maga farkát szokta csak
 dicsérni,
 Tigris, s Párducz bőrit csak
 semminek vélni,
 De szűcs meg csáválva kezdi azt
 becsülni,
 Erdeméhez képest az árrát-is
 szabni.
 Leg könnyeb embernek má-
 sokat itélni,
 De az maga vékét nehéz meg-
 ílménni,
 Könnyű más szemében kicsiny
 szálkát látni,
 De nehéz gerendát magájában
 nézni,

Véletlen bokorban az nyúl
 gyakran fekszik,
 Klivel jó agár-is sokszor nem-
 érkezik,
 Az Astrologus-is néha felelke-
 zik,
 Juhász pedig tudgya ha idővált-
 tozik.
 Vas macska-is olykor gallyát
 meg nem tarthat,
 Remora kicsiny hal, de ellene-
 álhat,
 Fenn hejazó elme, az mit ki gon-
 dolhat,
 Az együgyű efs-is utánna nyol-
 mozhat.
 Erdemlett szolgálat méltán-
 soldot vélsen,
 Győzedelmes pályán vár aján-
 dék készen,
 Ki ki bár mint nyesse dicsíretét
 lélsen,

De az ki-menetel itilletet téfszen,
Nincsen oly sovány kert azért
ez világon,

Avagy oly parlag föld akar mely
határon,

Hogy jora való fű nem termene
azon,

Melynek hasznát olykor ne ad-
nád aranyon.

Nem írtam ezeket elme muta-
tásért,

Hanem néha, s' olykor csak az
mulatságért,

Nem laktam Oskolát én az ta-
nulásért,

Ezt értvén ne guanyoll engem
rithmufimért.

Sűketnek két mesét nem szo-
kás mondani,

Tótok-is gyakorta azt szokták
szollani,

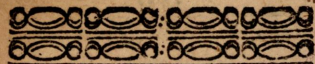
Hogy

Hogy bolondnak kovács nem-
tud eszt koválni,

Írtam, az mit írtam ha tudod ér-
teni.

Nemzetes Benyeczki Péter, szentelt
Vitéz verseinek vége.

*Ez világ fiaitúl, intő
végső bucsuzása egy Ne-
mes személynék.*

O H ki még élsz, s' törtül nem
félsz

Villág kinyes magzattya,
Kinek villog, s' égen ragyog
Nap, s' csillagok fáklyája,
Reám vigyázz, ne tétovázz
Mert az halál im lesben ál,
Villág javain kapván,
Utánad olálkodván.
En is éltem s' törben estem,
Végre, de voltam készen,
Istent félttem a' míg éltem,
Fűlem tartottam résen;
Mint Liliom, kit rővis gyoma
Környül vőtt, ova jártam,

Az

Az vég célra tör halálra
Ebren vigyázni tudtam.
Fejérségem, s' ékeiségem
Mind addig meg tartottam,
Mig e' télre, s' halál dérre,
Pünkösöd haván jutottam,
Noha sok szél, s' csattogó tél
Tövissek között mustrált,
Helyt tartottam, meg: állottam,
Semmi vesztély nem talált.
Szép virágok, gyengeágok
Mennyi szélvész közt nőttek!
Narcissusok, Hyacintok
Mennyi haborut értek?
Nap nyilait, láng sugárit,
Kik között alig áltok;
Mord tél fagyát, ősz, nyár ragyát,
Kik miatt el-hervadtok.
Ah mint tavasz el-hidd ravasz
A' hízkelkedő világ!
Sűrű széllel, zápor jéggel
Ostromol: fély a virág!

Ha

Ha most mint nyár, meleggel jár,
 Biztatván sok gyümölcsel,
 Félve vigyázz mert zuzmaráz
 Csaprad nagy hideggel.
 Hány violák, s' ékes rosák
 Bimbóikba vesztenek;
 Kik magoknak, kik másoknak
 Vig tavalzt ígértenek?
 Légy fris, légy ép, mint szászfőzör
 szép,

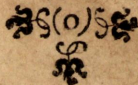
Légy élted virágjában,
 Légy bár sámson, szép Absolon,
 Az halál rak halomban!
 Jaj fris pávák, kendős orczák
 Ma jöhet rátok a' sor!
 Gyenge Iffiak, Nemes fiak
 Testetek lehet ma por,
 Szép udvartok, lehet Sirtok,
 Nevetek füstbe térhet.
 Ne jádzatok, vigyázzatok;
 Lelketek kinnra mehet.

Nincs

Nincs maradás, álló izáltás,
 E' földön jól tudgyátok:
 Nincsen olly vár, olly aczél zár,
 Melyben meg maradgyátok:
 Hazátokban, Menyországban
 Azért ohajtozzatok;
 Hol Istennel, s' a' Szentekkel
 Örökké vigadgyátok.

V E G E.

*Légyen dicséret, dicsőség
 a' Szent Háromság I-
 stennek AMEN.*

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

256.

Ha most mint nyár, meleggel jár,
Bízattván sok gyümölcsrel,
Félve vigyázz mert zuzmaráz
Csapreád nagy hideggel.
Hány violák, s' ékes rosák
Bimbóikba vesztenek;
Kik magoknak, kik másoknak
Vig tavaszt igértének?
Légy frís, légy ép, mint százször
szép.

Légy élted virágjában,
Légy bár sámfon, szép Abolon;
Az halál rak halowban!
Jaj frís pávák, kendős örczák
Ma jöhet rátok a' sor!
Gyenge Ifiak, Nemes fiak
Testetek lehet ma por,
Szép udvartok, lehet Sirtok,
Nevetek füstbe térhet.
Ne jádzatok, vigyázzatok;
Lelketek kiára mehet.

Nincs

257.

Nincs maradás, álló izáltás,
E' földön jól tudgyátok:
Nincsen olly vár, olly aczél zár,
Melyben meg maradgyátok:
Hazátokban, Magyarfágban
Azért obajtozzatok;
Hol Istenuel, s' a' Szentekkel
Örökké vigadgyátok.

V E G E.

*Légyen dicséret, dicsőség
a' Szent Háromság I-
stennek AMEN.*

